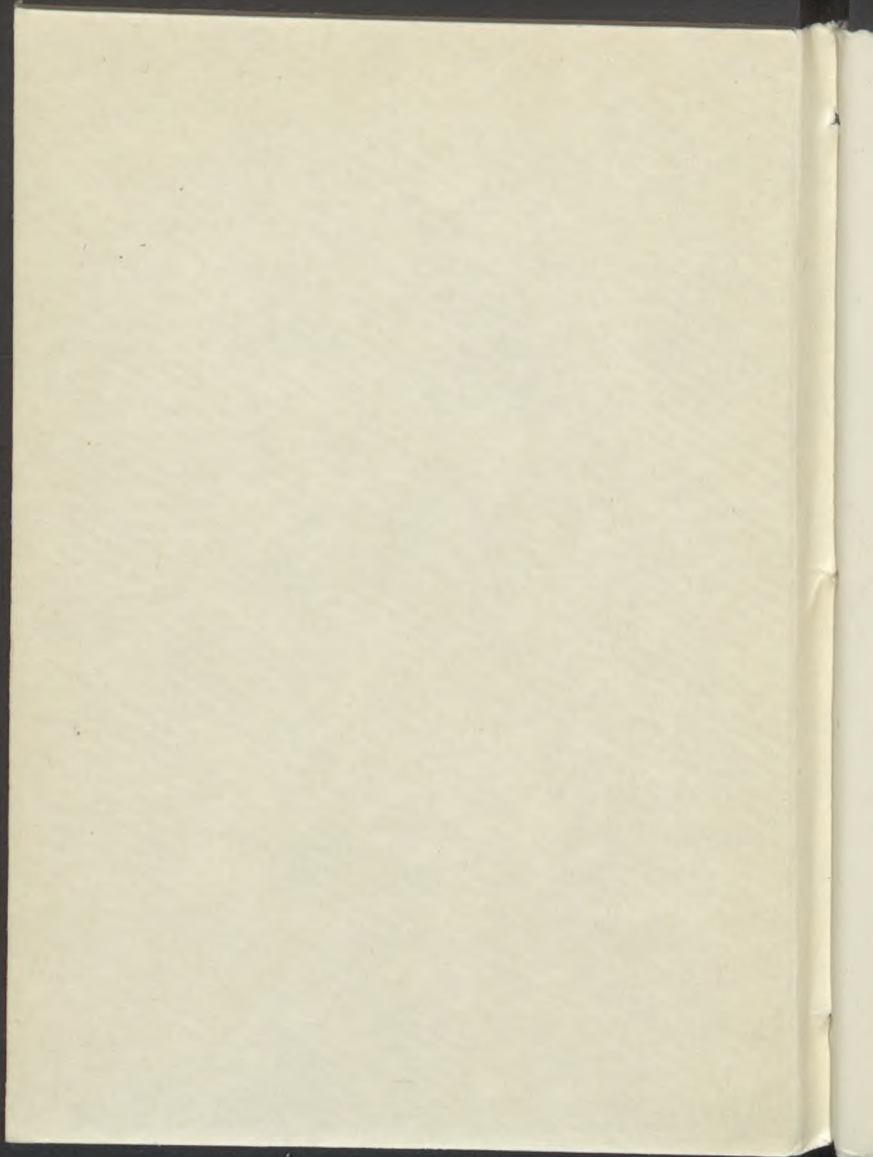
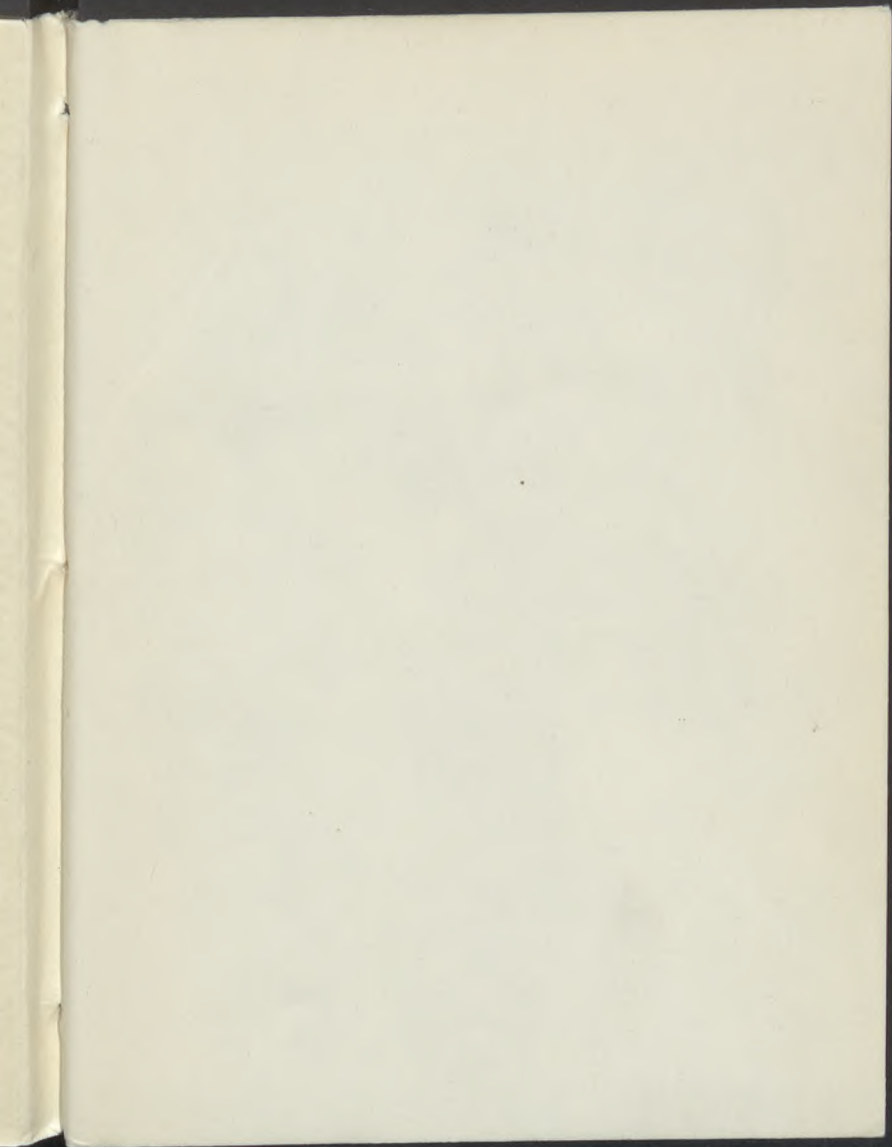
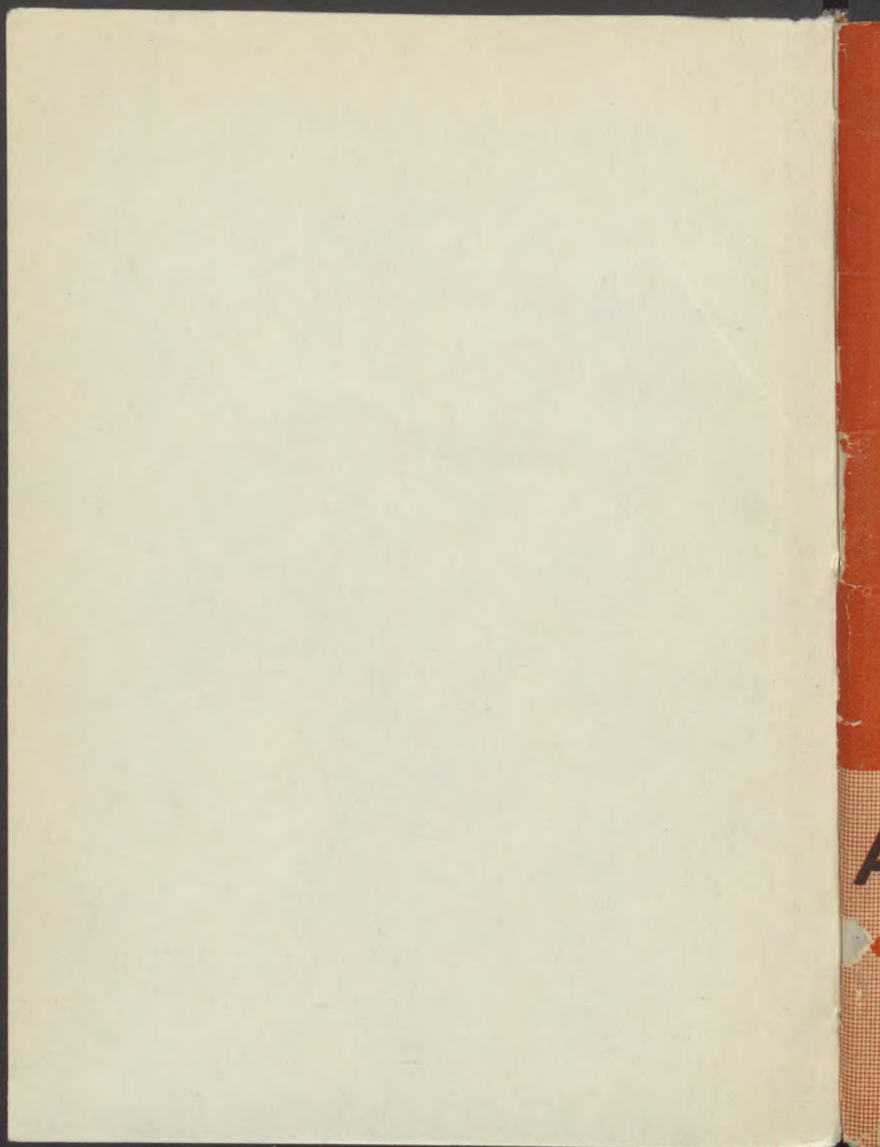

11244

97

NÉMETH ANDOR

94.

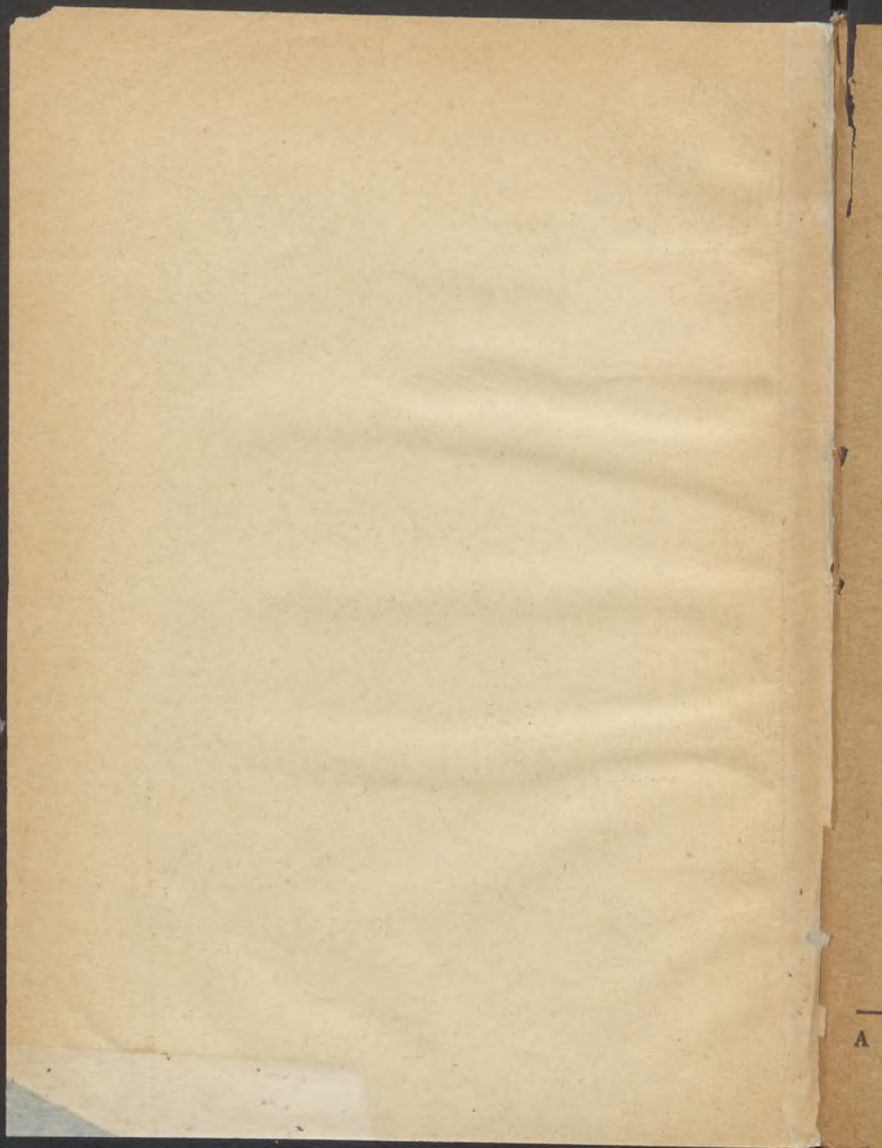

A

313-as

AKTA

97.sz.
MCM

A 313-AS AKTA

REGÉNY

IRTA

NÉMETH ANDOR

843.46

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK KIADÓVÁLLALATA

bc

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

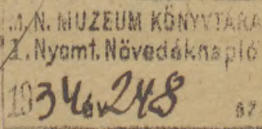

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is.

A címlapot Lengyel Lajos készítette.

Foto: Metro

11. 244 197

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

I.

Labichené az órára pillantott, begyújtott a fürdőszobában, komótosan megterített és kicsoszogott a konyhába, hogy befejezze a vacsora előkészületeit. A teavíz éppen forrni kezdett, amikor megfordult a kulcs az előszoba ajtajában. Bob Pegirolles megérkezett.

A detektív jókedvűen üdvözölte elébe siető gazdasszonyát:

— Halló, Labichené, hogy vagyunk? — s máris sürgette szokása szerint: — Gyerünk a teával, Labichené, átfáztam az úton.

— Hozom már, hozom — nyugtatta meg a derék asszonyság. — Tudtam, hogy mihelyt beteszi a lábát, hajszozni fog, de rajtam nem fog ki a fiatal úr. Úgy intéztem a dolgomat, hogy mire a lépteit hallom, kész legyek. Tessék a nappaliba fáradni, terítve van.

A detektív elégedetten bólintott. Pár pillanatra visszavonult a fürdőszobába, ahonnan házikabátban, papucsban került vissza, majd az asztalhoz ült, amelyre időközben Labichené odavará-

zsolta a párolgó teáskannát s a ropogásra pirított toastokat.

— A pontosság a legnagyobb erény — nyugtázta gazdasszonya buzgalmát Bob. — Keresett valaki?

— Mathieux úr, többször is.

— Posta?

— Benn fekszik az íróasztalon. Nincs semmi különös.

— Hála Istennek! — sóhajtott a fiatalember, mohón hörpintve a teából. — Rám fér egy kis pihenés a hajszu után. Repülőgépen Strassburgba és vissza. S az a fél nap a föld alatt; autón, hajtányon, vasúton, alacsony folyosókban, kétrét görnyedve, vaksötétben tapogatódzva... Brri! Irtózatos dolog a háború, Labichené!

A házvezetőnő érdeklődő arckifejezéssel közeledett az asztalhoz.

— A föld alatt? — kérdezte suttogóvá vált hangon.

Bob bólintott.

— Ugy van, Labichené. A hadügyminisztérium megbízásából szemügyre vettem azt a híres földalatti erődvonalat, amely többszáz kilométernyi hosszúságban védi keleti határainkat. Félelmetes bástya, Labichené. Felülről semmi sem látszik. Pázsittal borított enyhe dombvidék. Falvak, kertek, legelők. De lenn, a föld méhében expresszvonatok robognak, a dombok messzehordó ágyukat rejtegetnek a hegyükben, éleltárakat és municiósraktárakat. Széles folyo-

sók, hatalmas térségek, aláaknázott szuterrének, csapdák és kelepcék kiismerhetetlen szövevénye az egész. Egy gombnyomásra kilométerek repülnek a levegőbe, egész körzetek beszakadnak, a pusztítás matematikai megbízhatósággal dolgozik. A hadvezetőség egyetlen szavára lángkatlanná válik a határvidék.

— Irtózatós! — suttogta Lebichené.

— Persze hogy az — bólintott rá Pegirolles. A háború irtózatós. Fel kell készülnünk rá. A másik oldalon ép így készülődnek. Képzelteti, milyen ádáz buzgalommal igyekeznek ellenségeink megszerezni ezeknek a földalatti erővonalaknak a titkait. És sajnos, nem dolgoztak eredménytelenül. Szerencsére résen vagyunk és megint kijátszottuk a manipulációikat. Az acsarkodásuk mindenesetre azt bizonyítja, hogy félnek tőlünk és ez jó jel Lebichené — azt bizonyítja, hogy erősek vagyunk.

A telefon megsörrent a dolgozószoba asztalán, félbeszakítva a rokonszenves fiatalember előadását.

— Tessék — dühöngött Pegirolles. — Alig jöttem meg, már zaklatnak. Nézze meg, Lebichené, ki az és mit akar és ha nem olyasvalaki, akivel okvetlenül beszélnem kell...

— ....akkor letagadom, hogy Bob úr megérkezett, — folytatta a házvezetőnő.

— No, ki az? — kérdezte Bob, mikor a házvezetőnő visszaött.

— A hadügyminisztérium kémelhárító osztálya — jelentette hivatalos szárazsággal Labichené.

A telefonon jelentkező hang ugyan csak C. B.-t mondott, de a beavatott Labichenének ennyi is elég volt ahhoz, hogy kellőképpen informálja gazdáját.

— Renéville őrnagy úr kéreti Bob urat, okvetlenül várja meg. Félórán belül itt lesz.

— Isten nekil! — sóhajtotta Bob s lemondó vállrándítással átment dolgozószobájába. Labichené résztvevő pillantást vetett gazdája után.

— Tönkreteszik szegényt — sóhajtotta. — Tíz perce sincs, hogy hazajött és már hajkurásznak utána. A kutyának sincs nehezebb élete.

A derék asszony várt egy darabig, de mivel Bob nem jött vissza a dolgozószobájából, lábujjhegyen az ajtóhoz osont és bepillantott a kulcslyukon. Bob az íróasztala mellett ült, teljesen belefeledkezve a munkába.

Labichené tudta, hogy ha gazdája munkába merült, megszűnt a számára minden a világon. Csendesen letakarította a Bobtól alig érintett vacsorát és éppen vissza akarta vinni a konyhába, amikor megszólalt az előszoba csengője.

Labichené ajtót nyitott.

Bob az éles csengetésre kijött a nappaliba.

— Renéville? — kérdezte a visszatérő Labichenétől.

— Nem, uram.

— Én vagyok, öregem! — harsogott az előszoba felől.

— Mathieux? — ráncolta a homlokát Bob, rosszaló pillantást vetve Labichenéra, aki kétségbeesett taglejtéssel igyekezett értésére adni gazdájának, hogy mint máskor, úgy most is mindent elkövetett, hogy Mathieux urat elzavarja és hogy nem az ő hibája, ha ez sohasem sikerül.

— Honnan az ördögből tudtad meg, hogy haza jöttem? — fordult Pegirolles a belépő felé, mint aki nem tudja, bosszankodjék-e, vagy mulatsón-e a látogató szemtelenségén. Mathieux tolakodásában volt valami kómiкус. Megnyerő módorú, szőke ifjú volt, aki a világ legotthonosabb módján veregette meg az elképedt gazdasszony hátát, aztán karosszékekbe dobta magát és lábait keresztbe vetve, szeliden és bocsánatkérően mosolygott a házigazdára. Pegirolles vállat vont. „Kidobnálak, de nem tudok ellenállni a bájodnak”: körülbelül ezt fejezte ki a mozdulata.

— Honnan tudom, hogy megjöttél? — harsogta a Le Jour riportere. — Hát a pilótától, aki hozott.

Pegirolles megadta magát.

— Rendben van, kérlek, parancsolj velem. De légy szíves, végezz röviden. Várok valakit.

— Tudom, — vetette oda Mathieux hanyagul. Czé mint Cézár, bé mint barrikád.

— Szóval ezt is tudod, — mosolygott Pegirolles fanyarul. — El kell ismernem, összeköttetésid félelmetesek.

— A, dehogy — legyintett a hirlapíró. — Egyszerűen kiszámítottam. Strassburgból jöttél katonai repülőgépen. Azt hiszed, olyan nehéz kalkulálni, hogy mit kerestél Strassburgban? Nos, hát mi van azzal a kémmel, akinek sikerült kifürkészni a keleti erődvonal titkait?

Pegirolles egyszerűen elkomolyodott.

— Tudod, Mathieux, hogy a barátod vagyok, de vannak dolgok, amikkel kapcsolatban felháborít a cinizmusod. Elvégre francia vagy, tehát nem lehet közömbös a számodra határaink védelme. Vagy azt akarod, hogy megismétlődjék 1914 augusztusa, amikor készültségünk következtében az ellenség szinte órák alatt szállta meg Északfranciaországot egészen a Marne-ig?

— Isten őrizze! — mondta kenetteljes szemforgatással a hirlapíró. — Előbb gulyássá aprítjuk őket.

— Nem tűröm ezt a hangot! — fakadt ki Pegirolles.

— Sose mérgelődj, öregem — intette le Mathieux. Hidd el, vagyok olyan hazafi, mint akármelyitek. Kerülne csak háborúra a sor, megmutatnám neked, ki vagyok. Dehát erről egyelőre szó sem lehet.

— Úgy. És miért nem? — húzta fel a szemöldökét Pegirolles.

— Mert le vannak fegyverezve, mi meg erősek vagyunk.

— S te ebből azt a következtetést vonod le,

gy-
ka-
ki-
n?
ült

hogy nem lesz háború? Bár igazad lenne, Bob. De sajnos, a háború előreláthatatlan és úgylát-szik, megmásíthatatlan végzete az emberiségnek.

Mathieux elkomolyodott.

— Hát azt hiszed, hogy készül valami? — kérdezte, halkítva hangját.

ok,
ná-
nát
vé-
ék
ő-
lta
g?
m-
t-

— Természetesen — bólintott a detektív. — Nem olvasol a lapokban azokról a könyörtelen találmányokról, amikkel a vegyészeti laboratóri-umok készülnek a gázháborúra? Ti persze azt hi-szitek, hogy a tudósok csak ijesztgetik a lázasan fegyverkező hatalmakat ezekkel a gyilkos gázak-kal, amelyekkel szemben nincs védelem, mint ahogy a felnőttek ijesztgetik mumussal a gyere-keket. Sajnos, nem úgy van. A helyzet komoly. A kémiszervezetek munkába léptek, még pedig eredményesen...

— Kémkedési ügyben nyomoztál? — tapoga-tózott a hirlapíró.

De
a-
nt
g-
e-
n-
ő-
le,

— Ahogy vesszük — felelte Bob. Én inkább preventív eljárásnak nevezném. A kém ugyebár rendszerint úgy dolgozik, hogy megkönyékez valami fontos állásban lévő vezérkari tisztet s pénzzel, vagy mással leveszi a lábáról. Nos, az a bizonyos kém, aki engem e pillanatban érde-kel, véletlenül olyasvalakit környékezett meg, aki tökéletesen megbízható, aki az első gyanus közeledésre értesítette feletteseit. De, kérlek, egy-előre érd be ennyivel. Fárasztó út van mögöttem és minden pillanatban megérkezhetik látogatóm, akivel fontos megbeszélésem van.

— A világot sem akarok a terhede lenni — szabadkozott Mathieux, anélkül, hogy a legcsekélyebb hajlamot mutatta volna a távozásra. — Csak azt az egyet áruld el, mi történt a kémme! Lefülették?

— Dehogy fülettük let — mondta Bob.

— Átszökött a határon?

— Nem szökött át a határon.

— Hogyan! — ugrott fel a helyéről Mathieux. — Kisiklott a kezetek közül?

— Azt nem mondtam! — tiltakozott Bob. — Nincs a kezünk között, de bármikor rátehetjük a kezünket.

— Ezt nem értem, — csóválta a fejét Mathieux.

— Sajnos, nincs bizonyíték a kezünkben ellet, — vont a vállát Pegirolles. — Az a magasrangú katonatiszt, akit sikerült megkönyékeznie, túlkorán tett jelentést a dologról feletteseinek; még mielőtt a kerítő kellőképpen kompromittálhatta volna magát. Ez a kémelhárítás szempontjából komoly hiba.

— Ha meg akarta környékezní a magasrangú tisztet, akkor kém és ha kém, akkor ártalmatlanná kell tenni.

— Nem olyan egyszerű a dolog — magyarázta a detektív. — Nem mondom, hogy haszontalan munka volna, ha éberségünkkel elejét vehetnők minden kémkedési kísérletnek, ha csírájában meg tudnánk akadályozni minden felfor-

gató törekvést, erről azonban eszközeink elégtelensége következtében le kell mondanunk. Ne felejtse el, hogy az ellenség szinte korlátlan anyagi eszközök felett rendelkezik. Sokkal szebb eredményeket érünk el az ellenkező módszerrel.

— Sejtem már, melyik azt — bólintott a riportér. — Ki hagyjátok futni a kém formáját, s akkor csaptok le rája, mikor már előre haladt a munkájában.

— Igen. Mert csak ezen a réven jut tudomásunkra, hogy milyen helyeken tapogatózik, milyen eszközöket vesz igénybe, milyen új csalafintaságokat eszel ki az ellenséges kémszervezet. Hiába, az ember csak az ellenségeitől tanulhat. En nem hibáztatom Brémondot, de azt hiszem, túlzottan lelkiismeretes volt, amikor az első szóra azonnal megszakította a kísértőjével az érintkezést...

— Brémond? — csodálkozott Mathieux.

— Nos igen, Brémond, ha már elszóltam magamat.

— Brémond volt az, akit a kísértő megkörnyékezett?

— Igen, igen. Miért csodálkozol?

— Azért, mert Brémond ma föbelőtte magát, Pegirolles azt hitte, rosszul hall.

— Henry de Brémond százados? Megőrültél?

Igen, igen, Henry de Brémond. Tele vannak az ongyilkosságával a lapok.

— A szerencsétlen! — kiáltott fel Pegirolles.
— Miért tette?

Kopogtak.

— Ki az? — csattant fel Pegirolles idegesen.
Gazdasszonya nyitott be.

— Az a bizonyos úr van itt — mondta titokzatosan.

Pegirolles a fejéhez kapott.

— Teljesen megfeledkeztem róla. Ne haragudj — fordult Mathieuxhoz — de előre megmondtam neked, hogy...

— Tudom, tudom — állt fel a hirlapíró. Magadra hagylak.

— Erre menj ki... Nem akarom, hogy találkozzatok.

— Meddig tart a megbeszéléstek? — érdeklődött Mathieux, miközben a házigazda gyengéden kituszkolta a tapétaajtón.

— Nem tudom... Talán félóra hosszat, talán tovább.

— Akármeddig tart, még ma éjszaka beszélnem kell veled. Érzem, hogy szükséged lesz a segítségemre — búcsuzott a hirlapíró.

*

Labichené időközben a dolgozószobába kalauzolta a vendéget. Renéville Philippe vezérkari őrnagy volt, a hadügyminisztérium kémelhárító

osztályának főnöke. A magasrangú katonatiszt hátratett kézzel, merev arckifejezéssel állt a kandalló előtt, mikor Bob visszajött és néma fejbiccentéssel köszöntötte a házigazdát. Néhány pillanatig mind a ketten hallgattak.

— Hallotta? — szólalt meg az őrnagy. — Brémond főbelötte magát.

— Ebben a pillanatban értesültem a szerencsétlenségről. De miért tette, az Isten szerelmére, miért!?

— Efelől nincs kétség. — mondta hűvösen az őrnagy. — Búcsúlevelében kimerítően megindokolta, hogy miért kellett megölnie magát.

— Kinek írta a búcsúlevelet?

— Nekem, — mondta a katonatiszt. — Figyelen ide, Pegirolles. Ügylátszik, csakugyan a sátnán az ura ennek a nyomorult világnak, különben nem történhetnék meg, hogy legjobb, legderekabb embereinket ilyen ostoba módon veszítjük el. Ön tudja, mi volt Brémond százados szerepe abban a kémkedési ügyben, amely bennünket legutóljára foglalkoztatott. Hiszen még szemére is hányta a századosnak, hogy túlságosan óvatos volt, túlságosan lelkiismeretes.

— Igen, mert meghátrált a veszedelem elől, elriasztotta magától a kísértőt...

— Nos, hát a kísértő nem ijedt meg, a kísértő nem hagyta elkergetni magát.

— Nem értem, — dadogta Pegirolles. — Mi történt?

— Olyasvalami, — folytatta keserűen az őrnagy, — amit a legravaszabb színpadi szerző sem tudna összehozni, Pegirolles. Mint tudja, három hét óta Madame Nicolle minden lépését figyeltetem. A hölgy szabadon jöhet-mehet, senki sem akadályozza mozgásában. Madame azonban sokkal ravaszabb, semhogy ne tudná, hogy figyelik és ehhez szabja viselkedését. Nos hát figyeljen ide. A vakmerő hölgy tegnap este kiöltözködik s két emberemtől követve, akik egy pillanatra sem tévesztik el szem elől, megjelenik a Montmartre legelőkelőbb mulatóhelyén. Ahogy a páholyban ül, fehér karjával a karfára könyökölve, oly szép, oly ígésző, hogy a nézőtér nem a színpadot figyeli, hanem őt. Tíz perc múlva megjelenik a helyiségben Brémond. Természetesen polgári ruhában, véletlenül. Helyet foglal a földszinten, szétnéz és megpillantja a páholyban ülőt. Mi mehetett végbe a lelkében? — kérdi ön. — Azt is elmondom, mert a levélben megírta. Lelkiismeretes, jó katona maradt halála pillanatáig, helytállt a cselekedetéért. Brémond a következőket gondolta. Ez a nő megkörményezett és elég ügyetlenül viselkedett ahhoz, hogy belássak a kártyáiba. Azonnal szakítottam vele, jelentést tettem felsőbb helyen, ráuszítottam az embereimet, minden lépését figyelik. Ezzel tulajdonképpen kvitték vagyunk. Ha kém. hát tudja, hogy leleplezték, tudja, hogy figyelik, vigváznia kell magára, bizonyára vigyáz is, tehát teljesen veszélytelen. És erre valami érthetetlen hetykeség-

től, huszáros dactól ösztökélve, — az ördögnek kellett sugálnia ezt a gondolatát — feláll az asztala mellől és felmegy a nőhöz a páholyba. Úgy fogadják, mintha semmi sem történt volna. A hölgy nem tesz szemrehányást neki, kedves, közvetlen, elragadó. Brémond pezsgőt hozat s most, miután a nőt előző nap elárulta és kiszolgáltatta ellenségeinek, most, mint aki minden emberi, hazafiúi és tisztii kötelességének eleget tett már, megittasul a nő szépségétől, búvkörébe kerül, hódol neki. Mindezt embereim szemelättára, akiknek eszükbe sem jut, hogy közbelépjenek, mert azt hiszik, hogy Brémond magasabb megbízatásból szórakozik a hölgygel, s a mulatóhelyen való véletlen megjelenése „szolgálati“. Rövid leszek. Mikor Brémond reggel hazakerül, feltörve találja íróasztalát. Éppen azokat az okmányokat rabolták el a lakásáról, amiket a nőnek meg kellett szereznie.

— De kik törtek be hozzá?

— A nő cinkosai. Brémondnak még maradt egy délelőtti je, hogy a történteken töprengjen. Eszébe jutott, hogy a nő néhány pillanatra magára hagyta a páholyban. Nyilván telefonált cinkosainak, hogy Brémonddal van, tehát zavartalanul átkutathatják a fiókjait.

Az őrnagy elhallgatott.

— Sajnálom, Pegirolles, hogy ilyen késői órában háborgatom, ön utazott, ki kellene pihennie magát. De mulhatatlanul meg kell beszélünk, mitévők legyünk. Figyelen ide.

Az őrnagy elismételle, részletekbe menő aprólékossággal a történeteket.

— Nem várhatunk — jelentette ki habozás nélkül Pigorelles. — Le kell tartóztatni Madame Nicolle-t, vissza kell szerezni az okmányokat.

— Azt reméltem, hogy eredetibb ötlettel áll elő, Pigorelles. Gondolhatja, hogy azonnal házkutatást tartottunk Madame Nicolle lakásán. Az eredményt előre láthattuk volna. Felháborodottan utasította vissza a kémkedés vádját, magarántotta fel a szekrényeit és fiókjait, amelyekben a legszorgosabb kutatás ellenére sem fedeztünk fel semmi gyanusát. Bocsánatkéréssel kellett elhagynunk a lakását.

— Természetesen. Az okmányt cinkosai rejtetik.

— Úgy van. De kik azok?

A detektív gondolatokba merülve, nagy léptekkel mérte végig a szobát.

— Nem értem, hogyan lehetett Brémond olyan könnyelmű, hogy fontos okiratokat a lakásán tartogatott! — morogta.

— Brémond nem követett el semmiféle könnyelműséget — mondta fagyosan az őrnagy. — Az okmány, amely a lakásáról eltűnt, a be nem avatottak számára teljesen érthetetlen fogalmazvány, értelmetlen szavak, szám- és betűcsoportok kusza összevisszasága, amiknek fölfejtése még a német vezérkar számára is hónapok munkáját

jelenti. Közvetlen veszélyről tehát nincs szó, megtehetjük ellenintézkedéseinket. A legsajnálatosabb az esetben szegény Brémond tragédiája, aki áfölköti szégyenében, hogy minden óvatossága mellett is sikerült ellenségeinknek őt tőrbe csalni, föbelötte magát. Kötelességemnek tartom megbosszulni halálát, meg kell szégyenítenem az ellenséges kémszervezetet. Önre az a feladat vár, Pegirolles, hogy ennek az esetnek kapcsán kiderítse, hogyan működik ez a gyalázatos kémszervezet. Azt hiszem, ön előtt is egészen világos, hogy a hölgy csak kirakatbaba és hogy egészen más személyek munkálkodnak a háta mögött.

— Ha vannak cinkosai, akkor valamiképpen érintkeznie kell velük.

— Ez felettébb valószínű. De figyelmeztetem, hogy hónapokra visszamenőleg kikutattuk már, hogy kikkel érintkezett. Hetek óta figyeljük a telefonját, ellenőrizzük a leveleit. Eredmény nélkül.

— Magam is azt hiszem, hogy a hölgy, amilyen vakmerő, olyan óvatos. Felteszem róla, hogy a cinkosával, vagy cinkosaival, (hogy kik és hányan vannak, persze nem tudom) gyanuba keveredése óta csupán egyetlen egyszer érintkezett. Akkor, amikor felhívott valakit telefonon és közölte vele, hogy Brémond nincs odahaza.

— Úgy van! — hagyta helyben az őrnagy. — Abban a pillanatban, amikor a hölgy a mulatóban megjelent, a központ már értesítést

kapott, hogy minden onnan történő telefonbeszélgetést jegyezzen. Tehát pontosan tudjuk, hogy milyen beszélgetések történtek a vonaton. Egy gyárigazgató hazatelefonált a feleségének, hogy konferenciája van. Egy feleség hazatelefonált a férjének, hogy a nővére még mindig rosszul van és az ágya mellett kell töltenie az éjszakát. A mulatóhely igazgatója telefonált a Veuve Cliquot lerakatába, hogy az éjszaka folyamán szállítsanak a mulatóba tíz láda száraz pezsgőt és öt láda édeset. Egy hölgy felhívta Madame Bergeret panzióját és a következő üzenetet hagyta hátra Reboux úrnak: Melanie érdeklődött iránta.

— És kinek telefonált Madame Nicolle?

— Az a hölgy, aki Madame Bergeret panziójába telefonált és azt az üzenetet hagyta hátra Reboux úrnak, hogy Melanie érdeklődik iránta, Madame Nicolle volt.

-- Ejha! — füttyentett a detektív... De hiszen akkor... Akkor ez volt a jelszó és az állítólagos Reboux a kémnő cinkosa. Azt hiszem, ez nem kétséges?

— Napnál világosabb. De az állítólagos Rebouxnak másnap, mikor érdeklődni kezdtünk utána, már nyoma veszett. A panzió tulajdonosnője csak annyit tudott mondani róla, hogy három napig volt a lakója és a bejelentőlapján mint lyoni kereskedő szerepelt. Ezeket a tényeket kellett közölnöm önnek, Pegirolles. Kérem,

gondolkozzék felettük az éjszaka s reggel lásson
azonnal munkához.

Pegirolles meghajolt és kikisérte az őrnagyot.

Alvásról természetesen szó sem lehetett. A szerencsétlen vezérkari százados halála és a vele kapcsolatos szemérmetlenül galád események a legnagyobb mértékben izgatták Pegirollest. Az volt az érzése, hogy életének legizgalmasabb feladata előtt áll, mert olyan ellenféllel kell megküzdenie, aki máris megfejthetetlennek látszó rejtvényeket ad fel neki.

A külügyminisztérium kémelhárító osztályának főnöke, Renéville őrnagy három héttel ezelőtt látogatta meg először Pegirollest, akit azzal az elképesztő kijelentéssel lepelt meg, hogy a német vezérkar egy idő óta pontos értesüléseket kap a keleti erődvonal körül folyó munkálatok felől. Annyit már sikerült megállapítani, hogy a titkos ügynökség Strassburgon át továbbítja információit, de hogy azokat ki szerzi meg s hogyan, azt a kémelhárító iroda ezideig nem tudta még kideríteni. Pár nappal e látogatás előtt egy vezérkari tiszt, Henry de Brémond százados jelentkezett a kémelhárító iroda főnökénél magánkihallgatáson s azon olyan közléseket tett, amelyek a legnagyobb mértékben izgatták az őrnagyot. Brémond elmondta, hogy egy nagyvilági garden-partyn megismerkedett

Madame Nicolle-al (a hölgyet, a mondén Páris egyik legünnepeltebb szépségét Renéville személyesen ismerte). A százados udvarolni kezdett a gyönyörű nőnek, aki közeledését barátságosan fogadta, mire a garden partyt követő napokban többször is találkoztak. Ami Brémondot meghökkenettette — úgyannyira, hogy szükségét érezte, hogy erről Renévillenek jelentést tegyen, — az volt, hogy a hölgy feltűnően érdeklődött olyan katonai vonatkozású titkok iránt, amiket tőle, — kizárólag csak tőle, Brémond századosától tudhatott volna meg. A százados — százszázalékosan kötelelességtudó katona, természetesen semmit sem árult el a reá bízott katonai titkokból, hanem azonnal megszakította az érintkezést az indiszkrét szépasszonnyal, s Renévillehez sietett, hogy észleleteiről jelentést tegyen, Renéville meghallgatta a századost, sokáig töprengett, mit tegyen, végül arra határozta el magát, hogy felkeresi Pegirollest s feltárja előtte aggályait. Van-e joga ahhoz, hogy pusztán impresszió alapján szemmel tartsa, zaklatásnak tegye ki Madame Nicollet? Ebből a legnagyobb kellemtelenségek származhatnak, — hiszen Madame Nicolle a párisi mondain-világ ünnepelt tagja, előkelő, dúsgazdag elvált asszony, akit terhelő bizonyíték teljes hiányában kémkedés gyanújába fogni sehogysem lehet. Ki van téve annak, hogy nevetségessé teszi magát, — mert Madame Nicolle hátha egyszerűen csak kíváncsiskodott. Pegirollesnek tehát először is le kellett

utaznia Strassburgba, hogy leellenőrizze a nyomozás eddigi eredményeit s ez alkalommal megtekintette magát a hírhedt erődvonalat is, sőt javaslatokat tett bizonyos sztratégiai módosításokra, amik az ellenség értesüléseit keresztül húzzák. Amit látott, lelkesedéssel töltötte el, — az erődvonal valóban áttörhetetlen — de a Renévillelől ráhárított ügyet semmivel sem vitték előbbre.

A Brémond öngyilkossága körül történt események lényegesen módosították benyomásait. Ezek az események teljes mértékben igazolták a szerencsétlen véget ért őrnagy gyanúját — Madame Nicolle-nek kétségkívül lényeges szerepe van azok körül az értesülések körül, amiket a titokzatos ügynökség a német vezérkarhoz eljuttatott. Viszont igazat kellett adnia Renéville-nek is, aki még mindig huzódozott Madame Nicolle őrizetbevételétől. A kémelhárító osztálynak nem áll módjában Madame Nicolle vallomásra kényszeríteni, — annál kevésbbé, mivel bűnrészességére a bizonyítékok is hiányzanak. Lehet, sőt bizonyosan van összefüggés kíváncsiszkodása s a strassburgi ügynökség között, — a Brémond lakásán történt betörés ezt kétségtelessé teszi, — csak hogy nehéz lesz rábizonyítani. Pegirollesnek egyelőre sejtelve sem volt még, milyen javaslattal keresse fel másnap Renévillel.

De még előtte állott az éjszaka, elég ahhoz, hogy kieszeljen valamit. Visszaült íróasztalához

és gondolkozott. Majd eszébe jutott valami és turkálni kezdett irományai között. Csakhamar megtalálta, amit keresett. Oktávnagyságú fénykép volt, recés papíron s egy feltűnő izlésesen öltözött nőt ábrázolt, aki olyan ártatlan kacérsággal nézett maga elé, mintha szabónőjén és hódolóján kívül legfeljebb csak a fodrásza érdekelné. A detektív odaadó elmerüléssel szemlélte a képet, mintha a vonásokból ki akarná olvasni titkukat és bámuló elismeréssel csóválta a fejét. „A nő lélek megfelfejthetetlen rejtelmei“ mormogta kesernyés öniróniával.

Most újra megszólalt a csengő odakünn. Mathieux jött vissza. Pegirolles mindent elmondott neki.

— Ez az a nő? — kérdezte a hirlapíró, megpillantván a detektív asztalán a hanyagul odavetett fényképet. — Veszettül csinos. Mi a neve?

— Lucie Nicolles.

— S ki ő?

— Vagyonos és független, feddhetetlen életű, fiatal özvegy, aki a legelőkelőbb körökkel érintkezik, főleg diplomatákkal. Nem akartunk hinní a fülünknek, mikor a szerencsétlen Brémond figyelmessé tett rá bennünket. A bekövetkezett események igazolták ugyan gyanuját, de mivel Madame Nicolles bűnösségére bizonyítékunk egyelőre nincsen, kérlek, tartsd a legmélyebb titokban mindazt, amit vele kapcsolatban megtudtál. Irtózatos botrány támadna, ha vádjaink idő-

nek előtte kiszivárognának a nyilvánosság elé, amikor még nem áll módunkban azokat kézzel foghatóan bizonyítani.

— Értem, — bólintott Mathieux. — Eszerint nincs is más a kezetekben Madame Nicolle ellen egyelőre, mint az a rejtélyes telefonbeszélgetés, amit a mulatóhelyről a panzióval folytatott. Az okmányrablók látogatása Brémond lakásán ugyebár csak akkor hozható összefüggésbe Madame Nicolle-al, ha sikerül *bebizonyítanunk*, hogy a telefonbeszélgetés során ebben az ügyben intézkedett. Egyébként a Brémonddal való találkozása véletlen is lehetett.

— Kétségtől az volt, hiszen ezt maga Brémond is beismeri.

— Akkor hát a nyomozás elsősorban annak a Rebouxnak a felkutatására irányul, akinek Madame Nicolle izenetet hagyott. Azt mondd, hogy lyoni kereskedő?

— Ugyan kérlek — legyintett Bob. — Csak nem képzeled, hogy a saját nevén jelentette be magát?

— Na, nem tudom, — tűnődött a hirlapíró. — A helyedben utána néznék a dolognak. Madame Bergeret azt mondja, hogy hazautazott?

— Igen. Madame Bergeret, akinek a szavahihetőségében kételkedni nincs okunk, azt állítja, hogy először szállt meg a panziójában, komoly, higgadt kereskedő benyomását tette rá, aki vásárolni jött fel Párisba, nappal a dolgaiban szan-

ladgált, estéit színházakban töltötte, de éjfélelőtt mindig hazajött és lefeküdt. Aznap este is, amikor telefonon keresték, már ágyban volt és a háziszolgának első álmából kellett felkelteni, hogy átadja neki az üzenetet.

— Mire elment hazulról.

— Nem. Hiszen éppen ez az érdekes. A másik oldalára fordult és tovább aludt.

— Érthetetlen, — morogta Mathieux. — Rendkívül flegmatikus ember lehet.

— De milyen flegmatikus — tódította Peglrolles. — Másnap reggel nyolc órakor kifizette számláját és mint akinek rendben van a szénája, elutazott. Remélem, elismered, hogy hirtelen elutazása szerfölött gyanús?

— Egyáltalán nem ismerem el, mint ahogy azt sem látom be, milyen szerepe lehetett az okmány elrablásában, ha az egész éjszakát odahaza töltötte. Beszéljünk inkább Madame Nicolleról. Ismered?

— Nem ismerem.

— Hogyan akarsz a közelébe férközni?

— Még nem tudom. Madame Nicolle társasága ugyan meglehetősen exkluzív, de hadügyminisztériumbeli összeköttetésem révén nem fog különösebb nehézségembe kerülni, hogy bemutassanak neki.

— Az eset rendkívül körmönfontnak látszik, — jegyezte meg a hírlapíró — s ezért anélkül, hogy kétségbe akarnám vonni zsenialitásodat,

aminek annyi próbáját adtad már, engedd meg, hogy felajánljam a segítségemet. Megvallom, izgat a dolog.

— Kész örömmel venném igénybe támogatásodat, ha nem volna olyan kényes az ügy, — szabadkozott Pegirolles.

— A diszkréciómat illetőleg nyugodt lehetsz — erősködött a hírlapíró. — Bármennyire vérzik a szívem, hogy nem leplezhetem le a bűbajos Madame Nicolle üzemeit, szavamat adom neked, hogy amíg fel nem hatalmazol rá, halvány célzást sem teszek a dologra.

— De hiszen még magam sem tudom, hol kezdjem el — akadékoskodott Pegirolles. — Előbb alaposan végiggondolom a dolgot, felkeresem Renévillet és megbeszélem vele a teendőket. Ha mindez megtörtént, s ha valamely nyíre is módomban áll, készséggel bevonlak a nyomozásba.

— Számitok rá — állt fel Mathieux. — A címet tudod, délig otthon vagyok, négy után a szerkesztőségben. Különben nem is kell, hogy keress, majd én jelentkezem

*

Pegirolles hét órára állította be ébresztőjét, mert úgy döntött, hogy a Renévillettel való értekezés előtt előbb szétnéz abban a bizonyos panzióban, ahová Madame Nicolle telefonált. A tulaj-

donosnő kedvező benyomást gyakorolt a detektívre. Oszhajú matrona volt, aki férjén kívül két fiát is elvesztette a háborúban, s. aki odavolt a felháborodástól, amikor Pegirolles néhány szóval megérttette vele, milyen gyanú nehezedik a panziójára. A végén még a detektívnek kellett megnyugtátania az izgalomtól remegő özvegyet.

— Senki sem gondol arra, hogy felelőssé tegye önt a lakóiért, Madame Bergeret. Egyszerűen az történt, hogy valaki visszaélt az ön jó-hiszeműségével. Adja csak elő a bejelentő lapokat.

A derék asszony sietett eleget tenni a felszólításnak.

— Köszönöm. Már meg is találtam, amit keresek. Reboux kereskedő, Lyon, Rue Pont du Rhone 23. Ki ez az ember?

— Nem tudok róla semmit, uram — sópánkodott a panziósné. — Most szállt meg először nálam, egy udvarra nyíló kis szobában lakott. Három bőröndje volt, a nap javarészét házonkívül töltötte. Mindössze kétszer beszéltem vele. Amikor jött és amikor eltávozott.

— Mikor utazott el?

— Tegnap reggel, uram.

— És ön tegnap reggel beszélt vele?

— Hogyne. Mikor a számláját rendezte.

— Nem tűnt fel a viselkedése? Nem volt izgatott, nem kapkodott? Nem volt az elutazása hirtelen, ötletszerű?

— Nem, uram. Én minden új vendégemtől meg szoktam kérdezni, hogy mennyi időt szándékozik a panziómban tölteni, mert tudnom kell, hogy körülbeül mikorra szabadul fel a szoba. Monsieur Reboux kijelentette, hogy semmiesetre sem marad három napnál tovább, sőt még azt is hozzátette, hogy üzleti ügyben jött fel Párisba s a hét végére otthon kell lennie. De mondja meg már, uram, az ég nevére, mivel gyanúsítják őt?

— Nos hát, Madame Bergeret, figyeljen ide. Ezt az urat tegnapelőtt éjszaka felhívták telefonon, illetőleg izenetet hagytak hátra a számára. Tud ön erről valamit?

— Hogyne tudnék, — hagyta helyben Madame Bergeret a detektív állítását. — Éjszakára mindig beviszem a szobámba a telefont, én vettem át az üzenetet.

— És hogyan továbbította Rebouxnak?

— Becsengtettem a háziszolgát és beküldtem a lakóhoz.

— Beszélhetnék a háziszolgával?

— Éppen az imént küldtem el valahová.

— Kár, — mondta Pegirolles. — Szerettem volna látni. Szóval Monsieur Reboux elutazott. Egyebet nem tud róla mondani?

Madame Bergeret széttárta a karjait.

— Semmi többet, uram.

Pegirolles újból megnyugtatta az özvegyet és azzal a meghagyással távozott, hogy ha valaki

személyesen, vagy telefonon keresné Reboux urat, azonnal értesítse a rendőrséget. Aztán taxiba ült és Renévillehez hajtatott.

*

Körülbelül kilenc óra lehetett. Az utcákon ilyenkor élénk a forgalom. Hivatalukba siető aktatászkás férfiak loholtak gondterhelt arccal, a megállók felé, szerény polgári nők és erélyes háztartásbeliek jöttek a vásárcsarnokok felől tele piaci kosarakkal, kopaszra nyírt iskolásgyerekek, viháncoló boltilányok, fűtyörésző inasok siettek a dolguk után. Pegirolles az autóban hátradőlve szórakozottan szemlélte a város forgatagát. De hirtelen megakadt a szeme egy épületen. Megállította a kocsit.

Az épület a főposta volt. Pegirolles bement és a helyközi beszélgetéseket kapcsoló tisztviselőtől elkérte a lyoni telefonkönyvet. Néhány pillanatnyi lapozgatás után megtalálta, amit keresett. Alig akart hinni a szemének. A bejelentés adatai megfeleltek a valóságnak. Reboux (Pierre Léon) lyoni kereskedő, Rue Pont du Rhone 25. valóban létezik. A detektív a tisztviselőhöz fordult:

— Soká kell várnom, amíg Lyonnal beszélhetek?

— Nem, uram. Azonnal kapcsoljuk.

— Hát akkor kérem, hívja fel Lyon, Berthe 42—15-öt.

— Egy pillanat.

A szám jelentkezett.

Pegirolles behúzta maga után a fülke ajtaját és felemelte a hallgatót.

— Itt Pierre Reboux, Lyon. Kivel beszélek?

— Pegirolles detektívvel. Néhány kérdést szeretnék intézni önhöz, Reboux úr. Ön tegnap érkezett vissza Párisból, ahol Madame Bergeret panziójában lakott?

— Úgy van — szólt meglepett hangon a válasz. — De ha szabad tudnom, miért érdekli ez önt?

— Majd megmondom, ha befejeztük a beszélgetésünket. Ne haragudjék, hogy zaklatom.

— Kérem, — hangzott a válasz. — Ámbár őszintén szólva nem értem, mit akarnak tőlem.

— Önt tegnapelőtt éjszaka telefonon keresték.

— Engem?

— Önt.

A hallgatás, amely ez állítást követte, ordítani látszott a csodálkozástól.

— Engem? — hangzott kételkedve, vontatottan. Aztán élénken: — Ja, már tudom. Igaza van. Álmomból keltettek fel valami ostobasággal.

— El tudná ön pontosan ismételni, hogy, mi volt ez az üzenet?

— Nem én. A háziszolga adta át s olyasvalamit mondott, hogy valami nő érdeklődik irántam.

— A nő nevére nem emlékszik?

— Azt hiszem Fannyt mondott, vagy Rosaliet.

— Nem Melaniet?

— Lehet, hogy Melaniet — hangzott bizonytalanul. — Nagyon álmos voltam, mikor felzaryartak vele.

— Meg tudná mondani, hogy ki volt az, aki önnek késő éjszaka telefonált?

— Dehogy tudom! Rendkívül bosszantott a dolog.

— Mégis csak kellett, hogy gondoljon valamit, amikor átadták a különös üzenetet.

— Kérem, nekem rendkívül kellemetlen ez a dolog, — hangzott a kagylóból már kissé ingerülten. — Aznap este a Mascotte bárban voltam néhány üzletbaráttal, ahol különböző hölgyek ültek az asztalunkhoz. Az a gyanúm, hogy a társaságunk valamelyik tagja tréfált meg az otromba telefónüzenettel. Hangsúlyozni kívánom, hogy nekem ahhoz a bárhölgyhöz, aki állítólag érdeklődött irántam, semmi közöm, nem óhajtom ismeretségét, füttyölök az érdeklődésére. Én feleséges ember vagyok, közismerten boldog családi életet élek, soha nem jutott eszembe üzleti utaimat kiruccanásokkal összekapcsolni. És amennyiben ez a mostani telefónhívás még a múltkori ugratás folytatása volna, vegye tudomásul, tisztelt uram, hogy ezekből az ízetlen, ostoba diákréfékből elegendem van. Alászolgájal!

A beszélgetés véget ért.

A lyoni kereskedő felháborodása oly őszintén hangzott, hogy Pegirolles nem kételkedhetett jogosultságában. De ha Reboux ártatlan és egy számára értelmetlen üzenet áldozata, akkor miért hívta fel Madame Nicolle? Pegirolles megzavarodva, tanácstalan hagyta el a postahivatalt.

*

Pár pillanat múlva Renévillével ült szemben a hadügyminisztérium rideg épületében. Az őrnagy még csak nem is csodálkozott, mikor a detektív beszámolt neki Lyonnal folytatott elképesztő beszélgetéséről.

— Egy rejtéllyel több vagy kevesebb ebben az agyafurt ügyben nem számít, — jelentette ki rezignáltan. Ha nem sikerül lelepleznünk azt, aki a titokzatos machinációkat irányítja, a harmadrendű rejtélyek tisztázására kár az erőnket pocsékolni. A főkérdés egyelőre az, hogy mi történjék Madame Nicolle-al.

— Feltétlenül figyelni kell továbbra is — mondta Pegirolles.

— Természetesen. De amint látja, semmire se megyünk vele. Meg vagvok győződve róla, hogy Madame Nicolle óvakodni fog minden olyan lépéstől, amelyért eljárhatnánk. Ez az asszony veszedelmesen okos, és barátom, messziről megérzi a csapdát és elkerüli.

— Előbb-utóbb, mégis csak beleesik — kacskodott Pegirolles. — Szerintem elszántabb,

mint amilyen óvatos. Más kémnő az ő helyében a Bremonddal való felsülése után feltétlenül visszaadta volna megbízatását. De Madame Nicolle makacsul kitartott a feladata mellett addig, amíg...

— Amíg elérte, amit akart, — egészítette ki Renéville.

— Ez a makacssága fogja kitörni a nyakát — erősítette Pegirolles.

— De félek, hogy addig ez a nő még sok borsot fog törni az orrunk alá — sóhajtott a Renéville. — Máris megállapíthatom, hogy az általunk alkalmazott intézkedéseken önnagysága játszva teszi túl magát. Tudjuk, mivel tölti az idejét, kivel beszél, kinek és mit telefonál, kivel levelez, minden pillanatáról tudunk. Nos és a hírszól több helyről befutott jelentések szerint önnagysága magatartása kifogástalan s nem ad a legcsekélyebb gyanúsításra sem okot. Ugyanakkor azonban berlini megbízottunk kétségbeesve jelenti, hogy a német vezérkar már értesült a C. B. 313-as akta tartalmáról és megtette ellenintézkedéseit. Tizenkét órával az okmány elűnése után, Pegirolles!

— Boszorkányos teremtés!

— Akit azonban legfőbb ideje elnémitanunk — szegezte le Renéville. — És itt a bökkenő. Amíg nincsenek kézzelfogható bizonyítékaink elöl — és Madame Nicollenak lesz rá gondolja, hogy ne is legyenek — addig tehetetlenek va-

gyunk. Elvégre, nem állíthatjuk haditörvényszék elé alaptalanul. Látja, Pegirolles, ilyenkor sajnálom, hogy nincs statárium. Az ilyen elvetemült teremtés eljárás nélkül kötelet érdemel. Ez az asszony birtokába jutott a vezérkar chiffre-kulcsának és titkos rádióhullámon adta le Berlinbe értesüléseit. Ebben az asszonyban Mata Hari ördögi lelke öltött új alakot!

— Mit tegyünk? — töprengett Pegirolles.

— Az a meggyőződése, hogy Madame Nicolle még nem érzi befejezettnek tevékenységét, hogy további gazságokon töri a fejét. — mondta Renéville. — Ám lássuk, mit akar. Adjunk szabad utat neki. Tegyen, amit akar — önnek azonban minden lépéséről tudnia kell.

— Igen. De hát mit tegyek tulajdonképpen? — kérdezte a detektív.

— Madame Nicolle holnap reggel Arcachonba utazik. A többi az ön dolga.

Az őrnagy felállt. Pegirolles is felemelkedett.

— Rajta leszek, hogy megfeleljek várakozásainak, őrnagy úr!

— Ki van benn? — kérdezte Pegirolles Labichenét, kalapot pillantva meg az előszoba fogasán.

Labichené vállat vont.

— Természetesen Monsieur Mathieux.

Labichené elképedésére Pegirolles ezúttal nem bosszankodot a látogatáson, sőt szemmel látható örömmel sietett a nappaliba. (A dolgozószobába

még Mathieux sem hatolhatott be, mivel Labi-
chené nöstényfarkas energiájával védte ajtaját.)

— Már egy féldoboz cigarettát elszívtam —
üdvözölte, a kerevetről feltápáskodva a detek-
tívet Mathieux. — Mi ujság?

Pégirolles beszámolt a délelőttjéről.

— Renévillé túlsötéten látja a helyzetet, —
jegyezte meg Pegirolles mondókájára Mathieux;
— Ha mi ketten összeszedjük az eszünket, Pe-
girolles, Madame Nicolle minden fortélyá kárba-
vész.

Pégirolles elgondolkozott.

— Erős a gyanum, hogy ennek a nőnek
nincs olyan jelentős szerepe a kémszervezetben,
mint gondoltam.

Mathieux nagy szemeket meresztett.

— Ne csodálkozz — folytatta Pégirolles. —
Meggyőződése, hogy Madame Nicolle szánt-
szándékkal vonja a figyelmet magára. Hiszen
ha csakugyan olyan ügyes, akkor elejét vehette
volna, hogy Bremond megneszelje a szándékait.
Mert ami a szegény századost illeti, — remélem,
nem sértem meg az emléké, ha kimondom a vé-
leményemet — Bremond százados lehetett na-
gyon becsületes ember, de a bölcsességet nem
ette kanállal, amit regényesen megható, de an-
nál észszerűtlenebb öngyilkossága a legjobban
bizonyít.

— Hogy érted ezt? — kérdezte Mathieux.

— Félek, hogy Madame Nicollenak sok cin-

kosa van — mondta rezignáltan Pegirolles. — De ez most nem érdekes. Egyelőre Madame Nicolleval van dolgunk és csak az ő személyén keresztül juthatunk el a többiekhez.

— Szóval a te meggyőződésed az, hogy Madame Nicolle másoknak falaz?

— Körülbelül. És ez a meggyőződésem súgja azt, hogy lépre fog menni. És ebből a célból szükségem van rád. Délután Arcachonba utazom. Hajlandó vagy Arcachonban találkozni velem?

Mathieux elnevette magát.

— Azon csodálkoznék, ha nem találkoznánk. Ismered hozzád való ragaszkodásomat.

— Ismerem, hogyne ismerném! — nevetett Pegirolles.

Tehát utánam jössz. De figyelmeztetlek: úgy kell tenned, mintha nem ismernél.

— Ejha! — füttyentett Mathieux. — Talán rangrejtve érkeznek Arcachonba?

— Sőt ellenkezőleg — nevetett Pegirolles. — *Rangemelve* gyere le öregem.

— Figyelj ide. Elmagyarázom a tervemet,

II.

Mivel az eső délután szitálni kezdett, az igazgatóság a terraszhelyett a bárban terítettett az ötórás teahez. Negyedóra múlva kigyúltak a hall csillárjai és a bár brokátfüggönyei mögül elő-

szívárgó érzéki muzsika betöltötte zsongásával az egész épületet.

A Palace-hotel üzletvezetője a hallba torkoló fölépcső mellől irányította az uzsonnához igyekvő hölgyeket és urakat a bár felé. Odébb nádfonatú asztalkák mellett a szálló szerényebb vendégei szórakoztak. Anyák gyermekeikkel ilusztrált lapokat nézegettek, vagy képeslapokat irtak, egy tenniszruhás fiatalember, lábait megszire kinyújtva maga elé, kényelmes karosszékben szundikált, egy terebélyes amerikai hölgy a vonatok érkezése felől érdeklődött a portásnál. Egyszerre csak, anélkül, hogy valami különösebb esemény történt volna, a tenniszruhás fiatalember felrezzent, szemébe csíptette monokliját. Egy, magastermetű, szőke, elegáns hölgy jött le a lépcsőn s fordult be a bár felé. A fiatalember felállt s közömbösnek mutakozó lödörgéssel elindult a bár felé. Ugyanakkor az amerikai hölgy is befejezte tárgyalását a portással és szintén ugyanabba az irányba tartott.

— *Oh, excuse me* — szólt, a fiatalembert súrolva az uzsonnázóhelyiség keskeny bejáratánál

— *Please, Mrs. Merywather* — engedte előre a fiatalember. Aztán eszébe jutott valami és oda-szólt az üzletvezetőhöz: — Ha levelem jönne, vagy telefonon keresnének, a bárban vagyok.

Pegirolles három nappal ezelőtt költözködött be az arcachoni Palace hotelbe, egy nappal Madame Nicolle jövétele előtt, hogy ismerje a te-

repet, mire ellenfele megérkezik. Szobája ugyan-
azon a folyósón feküdt, mint Madame Nicol-
leé. Kivülük még ketten laktak a folyósón. Egy
marseillesi ügyvéd a családjával és egy magányos
amerikai hölgy. Az ügyvéd májbajos arcszínű,
elhanyagolt külsejű emberke, állandóan főfájás-
ról panaszkodott s attól való félelmében, hogy
odahaza elvesztik nélküle a fejüket, órákhoz-
szat telefonálgatott Marseilleba, naponta két-
szer-háromszor is s a törekvő polgárok nevelés-
ges fontoskodásával magyarázta bonyolult pöreit
feleségének, olyan kitartóan és hangosan, hogy
a távolabb ülőknek is okvetlenül tudomást kel-
lett szerezniök a fizetni vonakodó Bigourdelles
ellen folyamatba tett zálogolási eljárásról. Az
ügyvédnél csak a kövér, himlőhelyes amerikai
hölgy volt elviselhetetlenebb, aki egyenesen ül-
dőzni látszott a szerencsétlen Pegirollest.

Ha Bob azt remélte, hogy a szálloda vendég-
listájából kifundálhatja, kinek a kedvéért vonult
le Madame Nicolle Arcachonba, erről a remé-
nyéről le kellett mondania. Pedig okvetlenül kel-
lett, hogy valami célja lett légyen jövetelének.
Nos hát, ha még nincs itt, akivel Madame Nicol-
lenak találkoznia kell, megjöhet. Nincs más
hátra, ki kell várni az eseményeket.

Bement a bárba, elfoglalta helyét a bejárat pál-
mája mögött, ahonnan feltűnés nélkül figyel-
hette Madame Nicollet. A gyönyörű nő egyedül
ült megközelíthetetlen gögijében, tudomásul sem
véve a feléje irányuló pillantásokat. Megitta tea-

ját, hallgatta a zenét, majd felállt és kisuhogott. Alig tűnt el a bejárat függönye mögött, Pegirolles felemelkedett és utána ment.

Amikor a hallba ért, a kikent-kifent üzletvezető éppen a porta felé kalauzolta Madame Niccollet. „Madame áthurcolkodik a 112-esbe!” utasította a személyzetet. „Kertre nyíló, napos szoba” — fordult széles mosollyal Madame Nicolle felé. „Remélem, meg lesz elégedve vele, asszonyom.”

Madame Nicolle tudomásul vette az intézkedést és a lépcső felé indult. Elhaladt Pegirolles közelében s a detektívnek, aki szeme szögletéből figyelte, úgy rémlett, hogy fölényes mosoly suhant végig arcán.

Alig tűnt el a hölgy a lépcső fordulóján, Pegirolles az üzletvezetőhöz sétált, megkínálta cigarettával és mintha éppen csak mondani akarna valamit, megjegyezte:

— Sok baja van a nőkkel, Monsieur Enescu, mi?

Az üzletvezető komikus túlzással égnek fordította a szemeit.

— De még mennyi, uram! A legszebb szobát nyitattam önagyságának és most azzal áll elő, hogy nem felel meg neki.

— Mi a kifogása?

Az üzletvezető vállat vont.

— Mit tudom én? Tiszta szeszély. Azt mondja, hogy nem elég világos. Egy háromablakos szobakszobal

— Szép nőknek el lehet nézni a szeszélyeiket, vigasztalta meg a detektív az üzletvezetőt, s odébb sétált.

Vajjon mi lehet az oka, hogy Madame Nicolle szobát cserélt? — törte Pegirolles a fejét. — Lehetséges volna, hogy máris gyanút fogott? Eszébe jutott az a fölényes, szinte megfoghatatlanul gúnyos mosoly, mely arcát surolta, mikor Madame Nicolle elsubant mellette. Nos, ha felismert, hát felismert! — mondogatta dacosan. — Mindenesetre tiszta képet kell teremteni.

Hirtelen elhatározással Madame Nicolle után sietett.

Pegirolles szobája a folyosó végén feküdt, úgy, hogy ha haza akart menni, el kellett haladnia Madame Nicolle lakosztálya előtt. Ahogy befordult a folyosón, majdnem beleütközött a szobalányba, aki Madame Nicollettől jött és kinyújtott karjait magasra emelve vitte a szépasszony uszályos estélyi ruháit a második emeleti 112-es szobába. A lakosztály előtt elhaladva, melynek ajtaja nyitva maradt, a detektív gyors pillantást vetett a szobába, amelyet lakója elhagyni készült. A földön nyitott bőröndök heverték, az asztalon és az ágyon a szobalány számára kikészített toalettek. Madame Nicolle háttal az ajtnak a szekrény előtt állt és kirakosgatta tartalmát.

Pegirolles megállt a küszöbön.

— Bocsánat, asszonyom — mondta kinyújtva karját, mint eleven ruhafogast — látom, hogy költözködik. Segíthetek?

Madame Nicolle hirtelen megfordult és meglepelve nézett a küszöbön álló fiatalemberre.

— Parancsoljon velem — kínálta szolgálatait a fiatalember.

A szép asszony felvetette a fejét.

— Köszönöm uram, Mrs. Merywather már volt olyan kedves és felajánlotta a segítségét. — *Nothing my dear* — szólt át a másik szobába a terebélyes angol hölgynek, aki neve hallatára kérdezett tőle valamit.

— Igazán sajnálom — mondta őszintén ható csüggedéssel a fiatalember. — Akkor hát felesleges vagyok.

— Kimondhatatlanul felesleges, uram — feleltel csípős hangon Madame Nicolle.

Pegirolles meghajolt és néhány bocsánatkérő szóval odébb sompolygott. Nem lévén kedve ahhoz, hogy visszautasíttatása felett buslakodjék, lement a hallba.

Egy szélesvállú, szőke fiatalember rendelkezett ott nagy hangon a portással. A háziszolga most cipelte be a hallba bőröndjeit. Jól szabott polgári öltözéke ellenére volt a mozdulataiban valami, ami azt a benyomást keltette, hogy nem szokta meg a civilruhát. Ezt a látszatot megerősítette a parancsoláshoz szokott hang, amellyel a köréje seregülő személyzetet kezelte.

— Éppen most szabadult fel egy gyönyörű szobám, — közeledett feléje az üzletvezető. — Háromablakos saroksoba a félemeleten.

Pegirolles közelébb sétált a portáshoz s hanyagul odaszólt az üzletvezetőnek:

— Az a szoba még nem szabadult fel. A hölgy éppen most költözködik.

A katonás megjelenésű civil hűvösen-közömbös pillantást vetett a közbeszólóra. Pegirolles elfordult tőle és füttyörészve odébb állt. Az üzletvezető az ujonnan érkezett elé tolta a vendégekönyvet.

— Szabad kérnem becses nevét?

A vendég kivette az üzletvezető kezéből a tollat és határozott vonásokkal beírta személyi adatait a vendégekönyvbe, azután, bőröndjeitől követte, elfoglalta szobáját.

Pegirolles visszasétált a portához.

— Ki ez az úr? — kérdezte, vállával abba az irányba mutatva, amerre az újonnan jött elvonnult.

A portás elébe tolta a vendégekönyvet. „Amadé Colombier-Denauville vezérkari százados, Párizs.” — olvasta Pegirolles.

— Na ez se tagadhatná le a foglalkozását — bölintott a portás felé.

*

Miután Madame Nicolle tizenegy óra után végleg visszavonult, Pegirolles is felemelkedett asztala mellől és felment a szobájába. Éjfél tájban kopogtak az ajtaján.

— Örvendek a szerencsének, százados úr, foglalj helyet!

Az ál-százados egy karosszékbe vetette magát s a mellette álló alacsonyabb számolyra rakta fel a lábait.

— Fhú! — fújta ki magát. — Engedd meg, hogy egy negyedóróra civil-modort vegyek fel.

— Gratulálok, öregem — veregette meg a vállát Pegirolles, — pompásan játszod a szerepet. Mint megfigyeltem, máris sikerült magadra vonnod szépséges Lucienk érdeklődését.

— Aminek annál is inkább örülök, mivel a női nem gyatrán van képviselve ebben a pazar hotelben. Hacsak azt a terebélyes amerikai mamuskát nem számítom, akinek buzgón udvaroltál vacsora közben.

— Csak gúnyolódj. Fogod még te is kísérgetni Mrs. Merywathert, öregem. Ez a nő olyan, mint a bogáncs. Mindenkire ráakaszkozik. Egyébként pedig, ha tudni akarod, nem is olyan kelletlenül foglalkozom vele. Egész délután Lucienknek segédkezett a költözködésnél s arra számított, hogy az ismeretsége még hasznunkra lehet.

— Köszönöm — jegyezte meg gúnyosan Mathieux. — Akkor már inkább az ördög öreganyjával szövetkezem. Utálok a bajszos vénasszonyokat.

— Nagyon válogatós vagy. Node nem azért.

ültünk össze, hogy Mrs. Merywather bájaian össze-
szeveesszünk. Térjünk a tárgyra.

— Helyes — mondta Mathieux. Mindenek-
előtt világosíts fel kérlek arról, hogy mit jelent
az a magas katonai méltóság, amivel megajándé-
koztál?

— Kérlekaláссan. Foglalkoztál valaha termé-
szettudományokkal?

— Középiskolás koromban.

— Az kevés. Akkor előbb el kell magyaráz-
nom, mi a különbség a megfigyelés és a kísérlet
között.

— Mindig szívesen megragadom az alkalmat,
hogy ismereteimet gyarapíthassam, de nem hin-
ném, hogy a jelen pillanatban kellőképpen tud-
nám méltányolni előadásodat. Madame Nicolle
egyelőre jobban érdekel.

— Nem fogom szem elől téveszteni Madame
Nicollet. Nos hát a megfigyelés és a kísérlet kö-
zött az a különbség, hogy a megfigyelő semle-
ges magatartást tanúsít a megismerendő jelen-
séggel szemben, míg a kísérletező maga állítja elő
azt a jelenséget, amelyre szüksége van.

— Igen — bólintott bambán Mathieux. — És
mi köze ehez Madame Nicollenak?

— A következő. A megfigyelés, a megismerés-
nek ez a végtelen sok időt és türelmet igénylő
módszere, a mi erőszakos technikai korszakunk-
ban megbukott. Nem mondom, megeshetik, hogy
Madame Nicolle belefárad taktikázásába és va-

Iamiképpen elszólja, vagy elárulja magát, de ki-
nek van ideje és idegzete türelmesen bevárni ezt
a pillanatot? A modern nyomozásnak új utakon
kell haladnia.

— Éspedig?

— Kísérletezni fogok, mint a fizikusok.

— Kísérletezni? Kivel?

— Mme Nicolle-al és veled — mondta Pegi-
rolles. Kísérleti alapon akarom bebizonyítani,
amit eddig csak feltételesen állítunk; hogy a
szépséges Lucie kémkedik. Ehhez kellett segit-
séged. Figyelj ide. A vendégkönyv tanúsága sze-
rint Amadé Colombier Denoville vezérkari szá-
zados néven szálltál meg a Palace hotelben, ami-
ről Madame Nicolle bizonyára értesült. Ha már-
most csakugyan kémkedik, akkor a személyed
nem lehet a számára érdektelen; nem hinném,
hogy közeledésedet visszautasítaná. Meg fogsz
ismerkedni vele és kezébe játszod a vezérkar
titkait.

— Megörültél? A vezérkar titkait?

— Igen. Valami felvonulási tervet, vagy terep-
rajzot. A fő, hogy az okmány a vezérkartól ke-
rüljön ki. Ne felejtse el, azt akarjuk kiséteni, ho-
gyan továbbítja az értesüléseit. Gondolj vissza
Rebouxra és a rejtélyes éjjeli telefonálásra. Eze-
ket az összefüggéseket fel kell derítenünk. Azon-
nal írok Renévillének, hogy küldje el a címedre
a szükséges okmányokat. Pecsétes borítékban,
félelmetesen hivatalosan.

— Lebecsülsz Madame Nicolle, ha azt hiszed, hogy ennek az együgyű ötletnek bedől.

— Minden trükk együgyű annak, aki ismeri, — jegyezte meg fölényesen a detektív. — S a legfontosabbról elfeledkezel.

— Mi az?

— A személyed, édesem.

— A személyem? — Csodálkozott Mathieux, aztán elpirult és szemérmatosan lesütötte a tekintetét. — Vagy úgy?

— Nos igen — szegezte le fagyosan Pegirolles. — Az a feladatod, hogy Madame Nicolle rokonszenvét megnyerjed. Madame Nicolle van annyira csinos, hogy ezt a megbízatást szívesen vállald.

— Vállalom — mondta szerényen a hirlapíró.

— Mi természetesen továbbra sem ismerjük egymást — tette hozzá Pegirolles.

— Ahogy akarod. Idegenül megyünk el egymás mellett.

— Úgy van. A viszontlátásra, öregem.

A két jóbarát kezét szorított egymással, aztán az álszázados éppen olyan óvatosan, ahogy jött, elhagyta a detektív szobáját. Előbb kikandikált, mintha besurranó tolvajként szöknék valahonnan, vajjon üres-e a folyosó s miután künn nem fenyegette a felfedeztetés veszélye, visszasietett a saját szobájába, abba, amelyikből a kényeskedő hölgy a délután folyamán kiköltözködött,

— Magamba kell bolondítanom Madame Nicolle! — morogta, behúзва magára a szoba ajtaját. — Igazán megtisztelő feladat! De kérdés, sikerül-e?

A fiatal hirdapíró a szekrény tükre elé plántálta magát s mosolyogva nézett magával néhány pillanatig farkasszemet. Ügylátszik, meg volt elégedve a szembesítés eredményével.

— Miért is ne sikerülne! — motyogta s derűs lélekkel aludni tért.

III.

A következő napok eredményei fényesen igazolták Pegirollés elméletét.

Madame Nicolle egyáltalán nem utasította vissza a rokonszenves vezérkari százados tiszteletteljes közeledését. Másnap együtt jöttek vissza a strandról, a dézsöné után együtt sütkéreztek a terraszon, este együtt jelentek meg a bárban. Madame Nicolle szebb és hódítóbb volt, mint valaha és Pegirollés elégedetten állapította meg, hogy kísérletező módszere bevált.

A fürdővendégek figyelmét sem kerülte el az a merész flört, amelyet a szép asszony a századossal folytatott. A marseillesi ügyvédné, Pegirollés asztalszomszédja, tett is néhány vérszegény célzást „bizonyos nagyvilági dámák szemérmetlen viselkedésére“, de nem aratott velük si-

Kert. A legjobban Mrs. Merywathert foglalkoztatta a hotel szenzációja. Ez a kellemetlen némből erkölcsösösznek csapott fel és a fiatalok minden lépését figyelte. Tapasztalatait a legszívesebben Pegirollesnak adta le, aki nem győzte átkozni a sorsot, amiért a nyakára szabadította ezt a szörnyeteget.

— Mit szól hozzá? — fogta el minduntalan Pegirollest. — Már megint együtt vannak. Kísétáltak a világítótoronyhoz.

— Hát Istenem — mondta szeliden Pegirolles. — Élik a világukat, fiatalok.

Pegirolles nagyon jól meg tudta érteni, miért bosszanija az amerikai hölgyet, hogy a szép Madame Nicole minden idejét a civilruhás századosnak szenteli. Nyilván azt remélte szegény, hogy Luciere akaszkodhatik, — hiszen úgy kereste az ismeretségeket, mint valami kárhozott lélek — s mint mindenki, benne is csalódott, Lucie igénybe vette ugyan a költözködésnél a segítségét, de azóta éppen csak hogy szóba állt vele s mióta a százados felmerült, teljesen elhanyagolta.

Pegirolles továbbra is a háttérben maradt. A délelőttiöket a hallban húzta ki s tanúja volt annak a jelenetnek, mikor a hadügyminisztérium levele megérkezett. Mathieux a strandról jött Lucievel, mikor az üzletvezető átadta neki azt.

— A délelőtti postával érkezett — mondta a levél jelentős külsejének kijáró tisztelettel.

— Á igen! — vette át a levelet Mathieux. —
Bocsásson meg, asszonyom — fordult Luciehez.
— Fel kell mennem a szobámba. Nem vagyok
teljesen a magam ura.

Lucie kedvesen bölintott és szabadságolta a
fiatal századost, aki, mintha halaszthatatlan kö-
telesség szólítaná, gyors léptekkel felsietett a
lépcsőn.

*

A déjeuner után Pegirolles felment a szobá-
jába, szundikálni. Éppen el akarta dobni az uj-
ságot s be akart fordulni a fal felé, amikor az
ajtó kinyílt és Mathieux surrant be rajta.

— A szálloda ebédutáni álomba merült. Re-
mélem, senki se látott. Sohse hittem volna, hogy
úgy kell belopóznom hozzád, mint a tolvajnak.

— Történt valami? — érdeklődött Pegirol-
les.

— Még nem. De azt hiszem, hamarosan fog
történni valami. A levél megtette hatását Lu-
ciere.

— Érdeklődött iránta?

— Nem. De az ebédnél nagyon hallgatott és
az én tapasztalatom szerint, mikor egy asszony
hallgat, mindig rosszban töri a fejét. Annyit
mindenesetre sejtettem vele, hogy a levél katonai
titok, s nagyon csalódnék ömagyságában, ha ez
a kijelentésem nem keltette volna fel a kedvét,
hogy tartalmával megismerkedjék. Azt hiszem,

többet fog belőle érteni, mint én, mert René, ville chiffrirozott szöveget küldött, ami a szá-
momra kínaiul van. Bizonyosra veszem, hogy
Luciet nem fogja nyugton hagyni a dolog.
Előbb-utóbb meg fogja kísérelni, hogy megsze-
rezze a levelet.

— Szeretném, ha már ott tartanánk.

— Kísértésbe fogom ejteni, öregem. Alkalom
szüli a tolvajt.

*

Az izgalmak sokkal hamarabb következtek be,
semmint Pegirolles gondolta volna.

Mikor a szobájából lejött, elfogta az üzletve-
zető és szánakozó hangon közölte vele, hogy Mrs.
Merywather megbetegedett. Ebéd után hőemel-
kedésről panaszkodott s éppen az imént küldte
el a háziszolgát a gyógyszerértárba lázcsillapító-
ért.

— Már megkértem Madame Nicolle, hogy lá-
togassa meg. Szegény öreg hölgy olyan egyedül
van.

Pegirolles szánakozó arcot vágott és megkérte
az üzletvezetőt, hogy kívánjon a nevében jobbu-
lást a betegnek. Aztán átment a közeli virágüz-
letbe és felküldetett Mrs. Merywatherhez néhány
szál azaleát. Az ember némi figyelemmel tarto-
zik ismerőseinek.

A következő órákban nem történt semmi kü-
lönös. A százados, aki a délutánt a szobájában

töltötte, öt óra felé megjelent a hallban, ahol Pegirolles ujságot olvasott és az iránt érdeklődött az üzletvezetőnél, hogy mikor megy Bordeauxba a legközelebbi autóbusz.

— Félóránként indulnak, uram. Most negyedik hat van.

— Szóval elérem a félhatost?

— Kényelmesen.

A százados bölintott és kisietett a hallból. Azt a benyomást tette, hogy halaszthatatlan ügyek szólítják a városba.

„Ügylátszik, bejelentette Madame Nicollenak, hogy Bordeauxba utazik — alkalmat akar adni neki, hogy zavartalanul átkulathassa a szobáját, Résen leszek“ — határozta el Pegirolles.

Felállt és odasétált az üzletvezetőhöz.

— Madame Nicolle a szobájában van?

Az üzletvezető felpillantott a kulcstáblára.

— Nem, uram, a kulcsa itt függ. Alighanem Mrs. Merywathernél van látogatóban, tekintve, hogy M. Colombier Denauvillenak sürgősen el kellett utaznia... — tette hozzá sokat jelentő bizalmaskodással.

— Ahá — bölintott Pegirolles. — Ilyenkor előszedi kevésbé kellemes ismerőseit.

A két férfi kajánkodva összevetették, majd Pegirolles elindult a lépcső felé. Ebben a pillanatban felmerült Madame Nicolle. Mikor megpillantotta a detektívet, egyenesen feléje tartott

és annak a legnagyobb elképpedésére — kedvesen mosolyogva kezét nyújtotta.

— Mrs. Merywather nagyon szépen köszöni a figyelmességét, M. Pegirolles.

— O, Mrs Merywather — hebegte a detektív. — Remélem, jobban van a hölgy?

— Félek, hogy egy-két napig az ágyat kell őriznie. Teázott már? Nem kísérne át a bárba?

Pegirolles elpirult. Erre a váratlan fordulatra nem számított. Mi esett Madame Nicolleba, hogy ilyen kedves hozzá? De a pillanat igazán nem volt alkalmas arra, hogy Lucie hangulatváltozása felett töprengjen. Némán meghajtotta magát és követte.

A bordófüggönyös kisteremben búgott a szakszofén, pengett a hawai gitár. Az érzelmesen-érzéki néger zene mint valami nehéz parfüm, keringett a fejek körül. Madame Nicolle elfoglalta megszokott asztalát, Pegirolles szemben foglalt helyet vele, úgy hogy figyelhette a bejáratot.

Körülbelül negyed nyolc lehetett, amikor az állítólagos százados felbukkant az ajtóban. Úgy tett, mint aki meghökken, hogy Luciet idegen férfi társaságában találja, de odament asztalukhoz, és bemutatkozott Pegirollesnak.

— Bocsánatot kérek, Lucie, hogy szó nélkül elrohantam délután, de el kellett intéznem valamit.

— És elintézte? — kérdezte Lucie furesa hangsúllyal.

— Igen — jelentette ki a százados nyomatékosan. — És hogy telt az ön délutánja, asszonyom?

— Meglátogattam Mrs. Merywathert... Szegénykének láza van... és találkoztam M. Pegirolles-al, aki olyan kedves volt, hogy egész délutánját nekem szentelte.

Mathieux fürkésző pillantást vetett Pegirollesra.

— Együtt töltötték a délutánt?

— Igen — felelte Lucie. — Féltékeny talán? — tette hozzá kacéran.

— Elég volt a tréfából, Madame Nicolle — mondta most halkán, de erélyesen Mathieux. — A szobámból jövök.

Madame Nicolle meglepődött arcot vágott.

— Nos és?

— Ismétlem, elég volt a komédiából. A hadügyminisztérium leirata eltűnt, de esküszöm, hogy elő fogom keríteni. Saját érdekében ajánlom, kerülje a feltűnést. Itt marad Pegirolelessal, amíg intézkedem. Ne próbáljon megszökni, mert a rendőrség értesítve van.

Ez a kis jelenet olyan halk hangon és viharos tempóban zajlott le, hogy Pegirollesnek alig maradt lélekjelenléte megfigyelni, milyen hatást tesznek a kémnőre Mathieux szavai. De a kémnő nyugodt maradt még akkor is, amikor a hírlapíró kirohant a teremből. De aztán lefagyott arcá-

ról a kihívóan kacér mosoly. Összeráncolta homlokát és gyűlölködő fény villant fel a tekintetében.

— Szóval ismerik egymást — mondta izgalomtól remegő hangon.

Pegirolles bólogott.

— Gondolhattam volna, — folytatta a kémnő keserűen. — Megérdemlem a büntetésemet.

— Félek, hogy igen súlyos büntetés lesz, asszonyom — figyelmeztette Pegirolles.

— Tessék? — ütötte fel a fejét Madame Nicolle. — Miről beszél?

— A fegyházról, — mondta Pegirolles csöndesen.

— Megörült? — nevetett fel rekedten a szép asszony. — Akármilyen halkán beszélünk, fel-fűnik — folytatta suttogóra váló hangon. — Tud táncolni?

— Tudok.

— Kérjen fel.

A parketten mindössze két pár forgott a tangó bágyadtan élveteg ritmusára. Pegirolles felállt és felkérte Madame Nicollet.

„Egy andalító, holdas éjszakán“ — zokogta a klarinéttel a bárénekes.

— Az első perctől kezdve tudtam, hogy gyámsít, — suttogta a szép asszony.

— Honnan tudta?

— Messzről megismerem a detektíveket. —
A barátja nem az.

— Nem, ő nem az.

„Hogy érted égek, érted eped a szám.”

— Hajoljon közelébb, ne vezessen olyan me-
reven. Beszéljen, mondjon róla valamit. Tet-
szem neki?

— Félek, hogy kilátástalanok az érzelmei, asz-
szonyom. — jegyezte meg Pegirolles. — Még ha
valóban tetszenék is neki, ki kellene, hogy
ábránduljon a történetek után.

— Ostobaság! — mondta gőgösen az asszony.
— Semmit sem tudnak rámbizonyítani.

— Azt mondta, hogy előkeríti a levelet.

— Szegény! — biggyesztette ajkát Madame
Nicolle. — Most felturkálja a holmimat és fél
éjszaka rakosgathatok utána. Maguk a fejükbe
vették, hogy rámbizonyítanak valamit, de re-
mélem, hogy a mai felsülésük után nem erőlte-
tik a dolgot tovább.

A tangó hirtelen megszakadt. Egy boy állt
előbük.

— Mrs. Merywather kéreti Madame Nicol-
let... És Pegirolles urat.

A szépasszony összerezsent.

— Van nála valaki? — kérdezte magasra
huzva szemöldökét.

— A százados úr.

A kémnő arca fehér lett, mint a fal.

— Végem van! — rebegette és megtántorodott.
Most már Pegirolles is megzavarodott. Ott álltak a parkett közepén — a nő halálsápadtan. A rémülettől tágranyilt tekintetét Pegirollesre szegezve. Mi történt vele! Akkor kellett volna ilyen halálosan megrémülnie, mikor az álszázados leleplezte magát előtte, mikor a fejére olvasta, hogy része van annak az iratnak az eltüntetésében, amelyet csalétkül használt fel a leleplezésére... De ez a közlés nem hozta ki gögös nyugalmából a szépasszonyt... Meglepő hidegvérrel tovább játszotta a szerepét s bárha megrendítette a frívól játék, amit Mathieux a nyomozás érdekében érzelmeivel üzött, nem árulta el magát... Attól sem ijedt meg, hogy Mathieux felmegy a szobájába és átkutatja a holmijait... Miért van hát úgy oda most, amikor a beteg Miss Merywatherhez kéretik?...

— Mi történt! — kérdezte ijedten Pegirolles.
A szépasszony lehajtotta a fejét.

— A legrosszabb, ami történhetett — rebegette... Fogja erősen a karomat. Most már minden mindegy. A barátja nagyon ügyes. Gratulálhat neki.

— Nem értem, miről beszél... — Mondta Pegirolles. — A boy azzal jött, hogy Mrs. Merywather kéreti önt... És hogy a százados nála van... Mit keres a barátom Mrs. Marywather-nél?

A szépasszony keserűen mosolygott.

— Nem találja ki? Pedig olyan egyszerű!...

— Csak nem a hadügyminisztérium leíratát?

Madame Nicolle összeharapta a száját. Nem felelt.

Pegirolles a szépasszonnyal a karján utat tört magának a táncoló párok között. Madame Nicolle úgy viselkedett, mint a holdkóros. Átmentek a hallon, — felvonultak a lépcsőn, végigsiettek az emeleti folyosón. Aztán Pegirolles bekopogtatott a beteg amerikai ladyhez.

— Tessék — hallatszott belülről.

Pegirolles álmélkodva állt meg a küszöbön.

Mathieux Mrs. Merywather ágya szélén ült és az öregasszony csuklóját fogta, mint az orvos, mikor a beteg pulzusát vizsgálja.

— Nagyon rosszai van — fordult ajkára téve ujját, a belépők felé. — A betegség úgy megtörte, hogy alig ismerni rá.

— Legalább ne gúnyolódjék, ha már leleplezett! — hallatszott egy ingerült férfihang az ágy felől.

Szegény Mrs. Merywather valóban megváltozott. A hangja még a megszokottnál is mélyebb volt, a feje kopasz és végleg elvesztette női bájait. Mathieux elengedte a csuklóját és felállással üdvözölte Madame Nicollet. A beteg abban a pillanatban felemelkedett s bizonyára ki is ugrik az ágyból, ha Mathieux nem fordul hátra és nem nyomja vissza egy erélyes mozdulattal párnái közé.

— Kár a fáradtságért, asszonyom. Az ablak alatt rendőrök állanak.

A néhai Mrs. Merywather nagyot káromkodott és megadta magát sorsának.

Női ruhába bujtatott férfi volt — jött rá az összefüggésre Pegirolles. A kém, akit olyan kétségbeesetten keresnek, Madame Nicolle cin-kosa, az éltes amerikai hölgy szerepét játszó titokzatos férfi, akit Mathieux leleplezett! Ügyes fogás! — És Pegirolles egy elismerő pillantást küldött a hirlapíró felé.

— Sajnálom, asszonyom, hogy gyönyörűen induló szerelmünk ezzel a disszonáns akkorddal ér véget, — fordult Mathieux Madame Nicolle felé.

Lucie összeharapta ajkait és elfordította fejét az ál-századostól.

— Fogadja elismerésemet, asszonyom. — szólalt meg Pegirolles. — A taktikájuk rendkívül ügyes, csak az a kár, hogy túl nagy súlyt helyeznek arra, hogy a lehető leggyorsabban szolgálják ki megbízójukat. Ha várnak néhány napig a hadügyminisztérium Mathieux-höz intézett és különben teljesen érdektelen tartalmú közléseinek továbbításával, talán megúszhatták volna a velem való találkozásukat. Talán, mondom, mert ha valamire ráadom a fejemet, átkozottul csökön-nyös vagyok. És most mond el Mathieux, hol jártál délután. Vagy majd inkább később, négy-
szem közt?

— Ó, a hölgyek előtt nincsenek titkaim, —
gúnyolódott Mathieux. — Kezdjük ott, hogy —
nem utaztam Bordeauxba, hanem a tengerparton
csatangoltam, amíg besötétedett. Nem tudván,
hogy imádott Luciem milyen kötelességtudó, bi-
zonyos kétségekkel mentem vissza a szobámba.
Kellemes meglepetésemre hűlt helyét leltem a
levélnek. Természetesen nyomban tűvé tettem
Lucie után a szállodát, de nem kellett soká ke-
resnem, az üzletvezető titokzatos arccal meg-
súgta, hogy a bárba vonult veled. Mint egy mo-
dern Othelló betörtem hozzátok, hogy felelős-
ségre vonjam, hol a zsebkendő, illetve hol a
levél... És aztán megértettem a szituációt. Meg-
értettem, hogy Lucie azért ült be veled a bárba,
hogy alibije legyen, ha valakinek eszébe jutna
az okmány ellopásával gyanúsítani. De ha ez így
van — villant keresztül rajtam — akkor a szál-
lodában kell lennie a cinkosának, aki távollé-
temben behatolt a szobába.

— Hogy jutott eszedbe Mrs. Merywathert
gyanusítani?

— Mert ő az egyetlen szállodavendég, akivel
Lucie érintkezett. És akit délután meglátogattott.

— Átadta köszönetemet az azaleáért? —
szólalt meg az ágyból a nagybeteg.

Pegirölles csak egy lesújtó pillantást vetett a
kopasz missre, de nem felelt neki.

— Erre sarkonfordultam és felrohántam Mrs.
Merywatherhez, — folytatta Mathieux. — Azt

hiszem nagyon elcsodálkozott, mikor szónékül széthánytam vánkosait és megtaláltam alattuk az ellopott okiratot.

— Kopogtatás nélkül tört be hozzám. Fara-
gatlan fráter! — hallatszott az ágy felől.

— Jobb lesz, ha szerényebben viselkedik,
Herr von Schmidt — intette le Pegirolles, aki
közben átkutatta az állítólagos Mrs. Merywather
fiókjait.

A beteg elhallgatott.

— Mit akarnak velem kezdeni? — fordult gő-
gösen a két férfi felé Madame Nicolle.

— Efelől nem igen lehet kétsége, asszonyom,
— mondta Mathieux.

Madame Nicolle elhalványodott.

— Könyörgök, uraim, kezeljék tapintatosan
az ügyemet... A rokonaim, az ismerőseim...
Nem akarom, hogy meghurcolják a nevemet...

Pegirolles gondolkozni látszott.

— Ha egyetlen egy kérdésemre válaszol, asz-
szonyom, megígérem Mathieux barátom nevében
is, hogy nem kerül bele az újságokba a neve...
Legalább egvelőre nem.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai

megrendelhetők az árusítóknál
és a kiadóhivatalban

— Kérdezzen, felelni fogok.

— Az ügynek egy homályos pontját segítsen felderíteni. Azon az estén, amit a szerencsétlen Bremond századossal töltött, telefonüzenetet hagyott hátra Madame Bergeret panziójában egy Reboux nevű lyoni kereskedőnek. Mi az összefüggés e között a telefonüzenet és a Bremond lakásán történt betörés között?

Madame Nicolle néhány pillanatig küzködött magával.

— Legyen, — mondta azután. — Most már elmondok mindent. Úgy is hiába. A Bergeret panzió háziszolgája géplakatos és a szövetségesünk. Őt vesszük igénybe, ha be kell törni valahova. Ő megadja nekünk valamelyik lakójának nevét s mi úgy hívjuk be szolgáltatételre, hogy valamilyen értelmetlen üzenetet küldünk az általa megnevezett címre. /Aznapi délután állapodtam éppen meg vele, hogy ha a közeli napokban szükségünk lesz rá, azzal értesítem, hogy Reboux úrnak hagyok hátra üzenetet.

— Értem — bólintott Pegirolles.

— A háziszolga éjjel két órakerült be Bremondhoz, megkereste az okmányt és elvitte Schmidthez.

— Köszönöm a felvilágosítást, asszonyom. Most elintézzük Schmidt urat, azután meg fogjuk kérni, hogy csomagolja össze a holmiját. A párisi vonat éjfélkor indul.

Hordárok szaladnak a pályaudvaron, rikkancsok az estilapokat kiabálják, a várótermekből tódulnak az utasok. Két úr felsegít egy elegáns hölgyet a párisi közvetlen kocsiba. A vonat utasai aligha sejtik, hogy a szép hölgyet egy leleményes hírlapíró s egy szemfüles detektív kíséri végzete felé.

VÉGE.

A Világvárosi Regények következő száma

A GIBSON EXPRESS,

Leleszy Béla

legújabb regénye. A népszerű és kétségkívül egyik legmodernebb regényírónk szinte a lehetetlenséggel határos feladatot old meg ebben az írásában, versenyt rohami a világ leggyorsabb expresszvonatával a föld legnagyobb sivatagán keresztül, végig egész Ausztrálián. Szakadatlan vágatás, izgalom és szerelem ez a csodálatos regény.

A GIBSON EXPRESS

a legberzalmasabb halállal fut végig a sárga homokhegyek között és több száz utasával egész külön kis világgá lesz, amint elhagyja az emberlakta területeket és nekirohan a legvigasztalanabb, leghosszabb utnak. Minden óra késés halált és jóvátehetetlen veszedelmet jelent. Egy bíbájós, erőselekkü leánynak és egy titokzatos fiatal tisztnak a szerelme teszi sugárossá a *Gibson express* kalandos és borzalmas útját a végtelen sinpáron nyugatról kelet felé, az olvasó velük reszket a menekülésért és a boldogságukért. Az exotikus idegen világ bámulatos, érzékeltető rajza és színes, friss képei teszik felejthetlenné ezt a filmszerű cselekménnyel, fényes írói tehetséggel és szívvel megírt regényt.

97. számú keresztrejtvény

1	2			3	4	5	6	7	8	9
10				11						
12		13	14		15				16	
17								18		
19					20		21		22	23
24				25		26				
27				28						
31				32						
35	36								37	
	38			39		40		41		
42				43		44		45		
46		47				48			49	
50										

A 97. sz. keresztrejtvény.

VIZSZINTES:

1. Iskola
10. Német dátumrag
11. Orvosprofesszor
12. Cigány az illető
15. Idegen névelő
16. Római kettes
17. Becstelen ember
18. Kormegkülönböztető
19. Fűszer
20. Nem rossz — de vissza
24. Tudunk róla
27. Így — németül
28. Történetet, mond el
29. Gyilkol
30. Az eső így kezdődik
31. A család tagja
32. Kik?
33. Rózsa Sándor monogramja
34. Most bordjuk
35. Nagy Sándor névbetűi
37. Bányaváros — a duplája
38. Az utolsó betű
40. Néger sprintvilágbajnok
42. A férfi so-se
43. Menyasszony (Ék. főfősl.)
45. Becézett név
46. Uriás
49. Hamis
50. A Világvárosi Regények egyik írója

FÜGGŐLEGES:

1. A Világvárosi Regények egyik írója
2. Hősszerelmes
3. Szikra monogramja
4. Vasgyáráról nevezetes
5. Német tagadószó
6. Egyesület
7. Mássalhangzó — fonetikus.
8. Szigligeti Ede vigjátéka
9. Kedves erdei állat
13. Úr — háttal állva
14. Szomorú aktus
20. Ruhatáros teszi a kabáttal
21. Belecénekel
23. Praeclarus
25. Meséket ad elő
26. Tágas helyek. Az ékezet felesleges
33. Megleli
36. Gyömölcs
39. Nyolcvanéves
41. Francia folyóirat
42. Az édes szót előzi meg
43. Kemény tárgy — névelővel
44. Nem ül le
47. Bakter
48. A 9. és 44. sz. sorok kezdőbetűi

A 96. sz. keresztrejtvény megfejtése:

Betegápolás. — A falu rosszsa. — Budanovits Mária,
 — Szép Salamon Sára.

**A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent
a 25-ös számtól:**

25. Kellér Andor: A 10.000 dolláros csekk. — 26. HJ. Lovászy Márton: Hajnali látomás — 27. Bibó Lajos: A nagy találkozás. — 28. Ternay István: A miniszter barátnője. — 29. Leleszy Béla: A tűz éneke. — 30. Békeffi József: Döntő bizonyíték — 31. Tamás István: A moszkvai lány. — 32. Forró Pál: Silvia két táncosa — 33. Ternay István: Halló, ki beszél? — 34. Görög László: Önagysága randevuja. — 35. Orbók Attila: Szív a szélben. — 36. Innocent Ernő: A pénz asszonya. — 37. Faragó Sándor: A kutyás ember. — 38. Leleszy Béla: A bűnök kertje — 39. Baróti Zoltán: Pesti koncert — 40. Forró Pál: Önagysága a betörő. — 41. Tamás István: Nyomtalantul. — 42. HJ. Lovászy Márton: A szerenese éjszakája. — 43. Görög László: Az áruló csekk. — 44. Baróti Zoltán: A nagy finálé. — 45. Leleszy Béla: A szöke áldozat. — 46. Forró Pál: Kvittek, agyunk — 47. Komor István: A szürke tűz. — 48. Pekete Oszkár: Mindenki tett? — 49. Tamás István: 200 menyegző. — 50. Faragó Sándor: Wallenstein koponyája. — 51. Lestyan Sándor: Morusja. — 52. Békeffi József: Kié a gyémánt? — 53. Diószeghy Miklós: Ofelése udvari merénylete — 54. Egly Antal: A műtőasztalon — 55. Leleszy Béla: A fekete szennyorító. — 56. Tamás István: Az aranydarázs. — 57. Aszlányi Károly: Aki a pénz elől menekül. — 58. HJ. Lovászy Márton: A nagyhercegné. — 59. Németh Andor: Kérem a következő urat! — 60. Császár Géza: Yvonne bosszuja. — 61. Gál Imre: Trópusi láz. — 62. Bedő Géza: Rejtelmek a Montreux-Palace-ban — 63. Aszlányi Károly: A kétfenekű dob — 64. Urai Dezső: Hopkins őrnagy különös halála — 65. Kertész Mihály: Pletyka. — 66. Lestyan Sándor: A levegő királya. — 67. Leleszy Béla: Éjjeli kopogtatás. — 68. Kelemen Kálmán: A széthúmos bankbetétje. — 69. Innocent Ernő: Bilincsek éneke. — 70. Színhó Dénes: Kiáltás a mikrofonba. — 71. Németh Andor: A kék szappanhab — 72. Faludi Kálmán: Egy éjszaka története — 73. Tamás István: A váloók — 74. Moly Tamás: A guzshakötött hölgy. — 75. Leleszy Béla: Viharkisasszony — 76. Kellér Andor: Ahol már egyszer meghaltam. — 77. Kolozsvári Andor: Címe nincs — 78. Görög László: Halálos fogadás. — 79. Forró Pál: A mókusbunda — 80. Tamás István: A párizsi rokon — 81. Németh Andor: A sárga kimono — 82. Leleszy Béla: Azur-álom. — 83. Faludi Kálmán: A hais — 84. Aszlányi Károly: Utazás a villamosszék körül — 85. Péczely József: A Vörös álarc — 86. Urai Dezső: Asszonysere. — 87. Kertész Mihály: Az utolsó jelenet — 88. Lestyan Sándor: Botrány a muzumban. — 89. Szeredi S. Gusztáv: Haisza a közhben — 90. Gál Imre: Volt már büntetve? — 91. Forró Pál: Két nő egy férfi — 92. Polgár Rezső: Dráma a kastélyban. — 93. Péczely József: A cirkus lovagja. — 94. Ternay István: Érdekházasság. — 95. Gosztonyi Ádám: Kezeket fell — 96. Vadai Albert: Kaland a harcmezőn. — 97. Németh Andor: A 313. akta.

